75 років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 135. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 19-го ЛИПНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 19, 1968 No. 135. VOL. LXXV

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП КАРДИНАЛ ЙОСИФ ЗАКІНЧУЄ СВОЇ ТРІЮМФАЛЬНІ ВІДВІДИНИ В КАНАДІ, В СУБОТУ ПРИЇЖДЖАЄ НА ВІДВІДИНИ В ЗСА

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Четвер, 18 липня, 1968

В АМЕРИЦІ

В ГОНОЛЮЛЮ НА ГАВАЙСЬКИХ ОСТРОВАХ ВІДБУДЕТЬСЯ НАПРИКІНЦІ цього тижня нарада президента Джансона з президентом Південного В'єтнаму Нгуєном Ваном Тіє. Головною точкою аради буде Паризька конференція ЗСА з Північним В'єтнамом. Докладного складу почоту обох президентів та часу тривання тієї наради ще не проголошено.

НА ЖЕНЕВСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ РОЗЗБРОЄННЯ ВІДЧИТАНО листа президента Джансона з рекомендацією її членам, щоб вони зайнялися справою обмежування чи заборони зброєння в окремих обширах на базі реґіональних договорів. Делеґат СССР Алексєй Рощін заявив готовість переговорювати про обмеження достав зброї Середньому Сходові, але з головною передумовою, щоб Ізраїль очистив всі зайняті ним в минулорічній війні арабські землі. Водночас Рощін рішуче відкинув вимогу будь-якої міжнародної контролі, якщо прийнято б договір про заборону підземних атомових вибухів.

ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНИЙ АРХИЄПИСКОП ІЯКОВОС З АМЕРИКИ КРИТИКУВАВ в Атенах постанову нової грецької конституції, яка забороняє голосувати у виборах та взагалі брати активну участь у грецькому суспільно-політичному життю Греції тим грекам, які прийняли будь-чиє чуже громадянство. Архиєпископ Іяковос апелював, щоб грецький уряд не ставився до греків, що живуть за кордоном, як до чужинців.

В НІЯМЕЙ В НІҐЕРІ ВІДБУВАЄТЬСЯ „конференція на вершинах" 6-ох африканських держав, що змагають до закінчення війни в Ніґерії. Вони запросили туди представників Біяфри, цебто кол. Східньої провінції Ніґерії, проти якої центральний уряд Ніґерії веде воєнний похід. Ніґер — це кол. французька колонія, яка має кругло 490.000 кв. миль, але тільки 3.500.000 населення. Сусідня Ніґерія, кол. брітійська колонія, менша, бо має круго 350.000 кв. миль, але понад 57 мільйонів мешканців.

ЧЕТВЕРТА АСАМБЛЕЯ СВІТОВОЇ РАДИ ЦЕРКОВ ПРИЙНЯЛА на своєму засіданні в Упсалі у Швеції деклярацію, яка дозволяє зобов'язаним до військової служби відмовлятися від участи „в деяких війнах", якщо їм „не дозволяє їх совість". У тій деклярації говориться багато про „соціяльну справедливість" та „основні права людини", але — очевидно — не згадується знову ні словом про поневолені комуністами нації і про невільничі відносини в СССР та інших комуністичних країнах. Світова Рада Церков, яка охоплює 237 Церков та віровизнань, мала завжди „лівий" провід, надзвичайно приязний супроти Москви. Великий вплив в тій організації мають американські квекри.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ЗМЕНШИЛАСЬ терористична акція комуністів супроти цивільного населення. В минулому тижні згинуло там й було ранених „тільки" 120 цивільних осіб, коли в попередньому тижні було їх 263. Від початку цього року комуністичні терористи вбили 2576 цивільних осіб та поранили 5.348. 4.240 осіб комуністичні партизани схопили в їхніх оселях і домах: більшу частину насильно включено в партизанську армію, частину комуністи жорстоко вбили.

У СВІТІ

СУДДЯ НАЙВИЩОГО СУДУ ЕЙБ ФОРТАС ЗІЗНАВАВ на Сенатській Правничій Комісії у зв'язку з процедурою затвердження його на голову Найвищого Суду, згідно з призначенням його на те становище президентом Джансоном. Ейб Фортас виявив, що він брав участь у різних важливих засіданнях у Білому Домі в справах, які стосувалися міжнародних відносин, м.і. у справах В'єтнаму, хоч він — за власним ствердженням — не є фахівцем від Далекого Сходу та В'єтнаму. У Сенаті є поважна опозиція проти затвердження Фортаса.

СЕНАТСЬКА ФІНАНСОВА КОМІСІЯ РІШИЛА підвищити, а не зредукувати суми для державної Адміністрації летунства — з уваги на щораз більше згущений рух літаків і через те й зріст небезпеки. Створять 3.627 нових посад в Контролі летунського руху з підвищенням бюджетової суми на 15,750.000 понад первісну суму 663.079.000 долярів.

РИЧАРД НІКСОН ЗАЯВИВ, що коли б його призначили на республіканського кандидата у цьогорічних президентських виборах, то він не робитиме ніякого виборчого порозуміння з колишнім губернатором Алабами Джорджем Воллесом, демократом, який кандидує, як „незалежний" і рахує на голоси білих сеґреґаціоністів в південних стейтах Америки. Ніксон твердить, що так само віце-президент Гюберт Гомфрі, якщо став би президентським кандидатом від Демократичної партії, не входитиме у виборчі махінації з Воллесом.

МОНСІНЬЙОР ЕДВАРД СПОНДЖА ВИСТУПИВ З монашого Чину ОО Ісусовців та одружився з 33-річною реєстрованою медсестрою Еллен Флоренс Барретт. Едвард Спонджа був головою 800-членного Чину ОО Ісусовців в стейті Мериленду. Він є найвищим духовником Катол. Церкви, що покинув її тому, щоб одружитися. Отець Спонджа має 50 років. В 1966 і 1967 рр. 711 католицьких духовників в ЗСА покинули Католицьку Церкву. — з-посеред них 322 одружились.

АМЕРИКАНСЬКІ КОНҐРЕСМЕНИ ЇЗДИТИМУТЬ за кордон з дипломатичними пашпортами. Дотепер вони отримували або звичайні, т.зв. туристичні сірі пашпорти за оплатою 10 дол., або т.зв. урядничі вишневі пашпорти. Дипломатичні пашпорти, чорного кольору, є безплатні й видаються тим дипломатам, членам Уряду й членам Найвищого Суду, які виїздять у державних місіях. До цих катеґорій зараховано тепер також конґресменів і сенаторів. Але дипломатичний пашпорт не дає права недоторкальности, ото ж не забезпечує проти арештування за кордоном та оплачування всіх обов'язкових митих оплат.

СТОЛИЦЯ КАНАДИ ЗУСТРІЛА І ПРИВІТАЛА НАЙВИЩИМИ ПОЧЕСТЯМИ УКРАЇНСЬКОГО АРХИПАСТИРЯ

Оттава, Канада. — Столиця Канади зустріла і впродовж трьох днів — понеділка, вівтірка і середи, 15-17 липня — вітала найвищими почестями Первоієрарха Української Католицької Церкви, Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа — інформує телефоном сенатор Павло Юзик, який очолює столичний Громадський Комітет для привітання Верховного Архиєпископа.

Верховний Архиєпископ приїхав до Оттави літаком із Саскатуну в понеділок, о год. 4.30 по полудні, в товаристві всіх українських католицьких Владик Канади, з Митрополитом Максимом Германюком на чолі. Вже на летовищі зустрів нашого Первоієрарха Апостольський Делеґат в Канаді, Архиєпископ Емауель Клярізіо. Зібралося там на привітання Архипастиря також понад дві сотні репрезентантів столичної Української Громади: парафії, церковних і громадських установ, молодечих організацій Пласт, СУМ, і Українського Католицького Юнацтва. Від імені місцевого Відділу КУК привітав Ісповідника п. Сулима. Відповідаючи на привітання, Верховний Архиєпископ висловив свою радість із свого приїзду до столиці тієї благословенної країни, Канади, в якій він уже мав нагоду приглянутись неймовірному розвитку українців.

З летовища Верховний Архиєпископ в товаристві Апостольського Делеґата та всіх Владик і сенатора Павла Юзика поїхали до пишного приміщення Апостольської Делеґатури, де відбулося офіціяльне прийняття цієї Делеґатури на пошану Голови Помісної Української Католицької Церкви. В прийнятті взяло участь 70 осіб, переважно акредитованих в столиці при Уряді Канади амбасадорів та послів чужих країн. Верховний Архиєпископ особисто з усіми знайомився та кожний із амбасадорів і послів обмінявся з ним кількома словами. Совєтська амбасада не була запрошена на це прийняття.

Зустріч в приміщенні Апостольської Делеґатури тривала півтори години. Опісля Верховний Архиєпископ у товаристві всіх українських католицьких Владик Канади, переїхав до готелю Шато Лоріє, де відбулася спільна вечеря з представниками очолюваного сенатором Юзиком Громадського Комітету. Блаженніший знайомився з провідниками столичної Української Громади, розмовляв з ними, слухав їх інформацій та висловлював свої погляди. Багато з приявних дивувались, що Верховний — не зважаючи на всі свої колишні переживання і теперішні труди — знаменито виглядає і не виявляє найменшої втоми, навпаки, дуже живо всім інтересується, часто усміхається і часом навіть зажартує.

Після цієї не-формальної вечері, Кардинал від'їхав до монастиря ОО. Василіян, у якому він замешкав під час свого побуту в Оттаві.

У вівторок, 16-го липня, в товаристві інших Владик та сенатора Юзика, був гостем спікера Сенату Сидні Смита, який тепер, у неприявності в столиці Генерального Губернатора Канади, виконує й цю почесну функцію. Спікер прийняв українського Архипастиря з усіми найвищими почестями. Опісля, в товаристві Спікера і Владик, Верховний Архиєпископ відвідав приміщення Сенату і Палати Послів, вписуючись в Книгу Почесних Гостей, відвідав Бібліотеку. Зворушливі були відвідини парляментарної Каплиці, в якій приміщений список усіх канадійських героїв, які своє життя віддали на службі батьківщини під час війни. Почесна варта там кожного дня церемоніяльно перегортає картку того списка. Верховний Архиєпископ був дуже зворушений, як у тому спиcку героїв Канади під час першої і другої світових воєн запримітив чимало українських імен... Свій побут у Сенаті закінчив Архипастир відвідинами бюра сенатора Павла Юзика. Після цих відвідин Верховний Архиєпископ і Владики переїхали до монастиря ОО Василіян, де мали спільний обід.

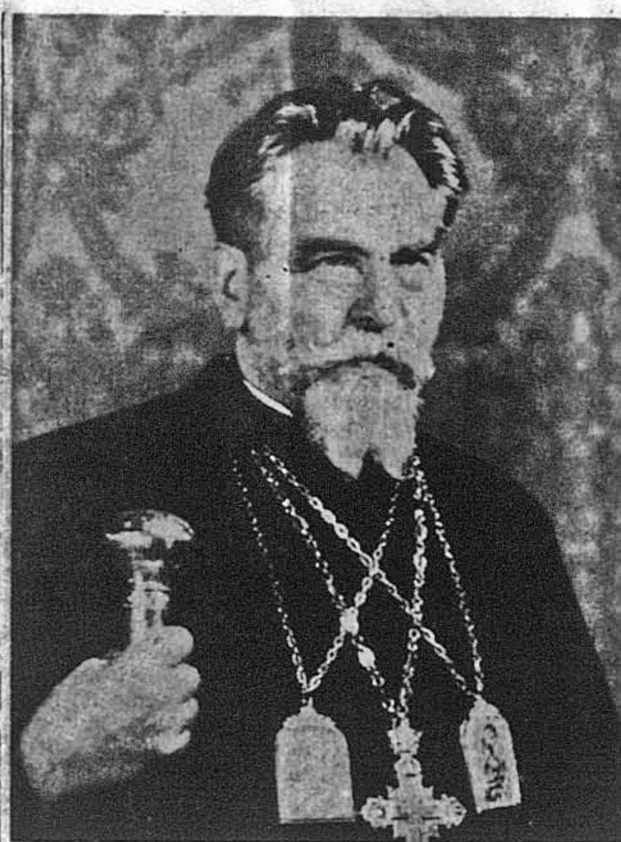
(Закінчення на ст. 7-ій)

ЗСА перестерігають СССР проти військової інтервенції в ЧСР — Юґославія і Румунія солідарні з ЧСР

Прага. — У Празі зростають нервові настрої у зв'язку з щораз нагальнішим тоном погроз збоку совєтських правителів. Виявляється, що перший секретар компартії СССР Леонід Брежнєв зажадав від чеської компартії, щоб ціла її президія відбула нараду з президією компартії СССР і що така нарада мала б відбутися в Кошицях на Словаччині, де все ще перебувають совєтські військові з'єднання. Чеський уряд ще не дав відповіді. Для підкреслення ваги, що її совєтські правителі прикладають до цієї справи, Брежнєв, Косиґін і Підгорний, вернувшись з конференції з своїми сателітськими підвладними — ватажками Східньої Німеччини, Польщі, Мадярщини й Болгарії — скликали негайно засідання партійної Президії.

Американський Уряд - за півофіційним повідомленням з Вашинґтону — перестеріг дипломатичним шляхом кремлівських володарів проти збройної інтервенції в ЧСР. Однак офіційно й назверх американський Уряд вистерігається виступати в обороні теперішнього режиму в Празі, щоб йому таким своїм виступом не пошкодити в очах Москви, яка й так закидає чеському комуністичному проводові, що він діє під впливом „контрреволюціонерв" і „імперіялістів". Американська дипломатія арґументувала, що совєтська збройна інтервенція проти ЧСР „пошкодила б теперішнім кращим взаєминам" Вашинґтону з Москвою.

Тим часом юґославський президент Тіто й румунський президент Чеушеску заповіли свій приїзд до Праги, з очевидною маніфестацією своєї солідарности з тамошніми правителями. Також голова французької комуністичної партії Вальдек Роше прибув до Праги й заявив, що він скличе з'їзд компартій задля підтримки чеської компартії та проти втручання Москви в справи ЧСР.

Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф

ОФОРМЛЕНО ПРОГРАМУ ПЕРЕБУВАННЯ ТА ПРИВІТАННЯ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — В середу 17 липня ц.р. тут у Народному Домі відбулося чергове засідання 50-тичленного Метрополітального Комітету для привітання Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого, з участю Преосв. Єпископа Кир Йосифа Шмондюка, який перед тим відбув нараду з Й. Лисогором, Ст. Яремою і Р. Гуглевичем. Ще перед їх приходом д-р Федюк відчитав протокол попереднього засідання. Владика Шмондюк ствердив, що щойно тепер він усилі офіційно повідомити про приїзд Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого, який перебуватиме на терені Ню-йоркського стейту повних два тижні. Владика висловив вдоволення, що ню-йоркська українська громада заздалегідь почала організувати привітання вийняткового Гостя. Виготовлено в деталях програму перебування Кардинала в Стемфордській єпархії, але треба рахуватися з можливостями її зміни, взявши на увагу вік, втому й окремі бажання Гостя. Правда, Верховний Архиєпископ виявив під час своєї подорожі по Канаді надзвичайну видержливість й бажання бути в якнайчисленніших місцевостях, де живуть українці, та стрічатися з якнайбільшим числом канадійських і тепер американських українців.

Адв. Степан Ярема звернув увагу, що Преосв. Єпископ Шмондюк із скромности промовчав річ найважливішу: що це він уперше, бувши в Римі, подав ідею приїзду Верховного Архиєпископа до Америки та запросив його. Після того адв. Ст. Ярема відчитав програму перебування Верховного Архиєпископа.

Адв. Р. Гуглевич, який проводив зборами, поінформував, що виготовляється емблему-жетон за зразком, що його зладив проф. Д. Горняткевич. Ці жетони будуть продавати по 1.00 дол. Приявні на полевій Богослужбі й інших прийняттях Достойного Гостя носитимуть стрічки: зелену — представники преси, блакитну — почесні гості, й золоту — всі інші громадяни. За отримані стрічки люди даватимуть добровільні датки. — З черги Я. Пастушенко, що відає фінансовими справами, зв'язаними з привітанням Верховного Архиєпископа, інформував про вигляд жетону та про бенкет, який відбудеться у великій залі Валдорф Асторії у Ню Йорку в суботу 3-го серпня ц.р. о год. 7-ій веч. Вступ — 25,00 дол, і квитки будуть у продажу від п'ятниці 19 липня ц.р. у крамницях „Арка", „Еко" і „Сурма" Чистий дохід з продажу жетонів, бенкету й добровільних датків, не рахуючи окремих дарів, призначений на будову церкви св. Софії у Римі.

На внесок інж. А. Осадци приявні загальними оплесками висловили подяку Кир Йосифові Шмондюкові за його ініціятиву в справі приїзду Верховного Архиєпископа.

Обрано цілу низку Комісій. Комісію „Дару Любови", яка має зібрати окремий поважний фонд до диспозиції Верховного Архиєпископа, очолив д-р Богдан Олесницький. Адв. І. Флис очолив Комісію для привітання Верховного Архиєпископа на летовищі. Передбачується, що прибудуть туди з своїми прапорами зорганізовані члени Пласту, СУМА й ветеранських організацій. Адв. Флис очолив теж Комісію для втримування порядку під час Полевої Богослужби. Д-р Я. Воєвідка став головою Бенкетової Комісії. Йосип Лисогір — головою Комісії для почесних гостей; інж. А. Осадца — Технічно-мистецької комісії. На внесок голови Окружної Ради СУА п-ні Оксани Рак, яка критикувала легковаження жінок рішено запросити до кожної Комісії також представниці жінок. Запрошено до Секретаріяту також д-ра Клюфаса.

На запит із залі Й. Лисогір пояснив, що передбачується вечерю Верховного Архиєпископа з меценатами, які готові жертвувати по 1.000.00 і більше долярів до диспозиції Верховного Архиєпископа. Диспонування ним поважними фондами скріплює його повагу у ватиканських колах і доказує, що він має дійсну підтримку вірних Католицької Церкви. Ту саму думку розвинув у своїй промові д-р Б. Олесницький.

На закінчення наради Преосв. Шмондюк ще раз підкреслив історичне значення цієї візити Верховного Архиєпископа, в особі якого всі українці бажають собі мати Патріярха Української Католицької Церкви. Владика пригадав, що характер відвідин Верховного Архиєпископа суто церковно-релігійний, але загал українців має нагоду маніфестувати йому свої почування. Добре було б, щоб для дальших поколінь залишився з цих відвідин документальний фільм.

Приявних на нараді було понад 50 осіб, — було чимало зацікавлених цією справою гостей. З духовників були приявними о. монс. Стах, о. протоігумен М. Когут, о. монс. Скрентонський і о. Мудрий.

Наступне засідання Комітету відбудеться в четвер 25 липня о год. 7-ій веч.

ПРОГРАМА

ПЕРЕБУВАННЯ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА КАРДИНАЛА ЙОСИФА СЛІПОГО В СТЕМФОРДСЬКІЙ ЄПАРХІЇ

СЕРЕДА, 31 ЛИПНЯ 1968: 1 год. по пол. — прилет на Міжнародне летовище Кеннеді в Ню Йорку, урочисте привітання; 5 год. по пол. — Молебень у катедрі св. Володимира в Стемфорді; 6 год. по пол — представлення духовенства в Семінарії св. Василія у Стемфорді.

ЧЕТВЕР, 1 СЕРПНЯ: 10 год. перед пол. — відвідини у манастирі СС Василіянок на Асторії, Н.Й.; 2 по пол. — відвідини в манастирі ОО Василіян в Глен Кові.

П'ЯТНИЦЯ, 2 СЕРПНЯ: 10 год. перед пол. — Богослужба в церкві св. Михаїла в Ню Гейвені, Конн.; 2 по пол. — відвідини в Єйл університеті; 7 год .веч. — Молебень в церкві св. Петра й Павла в Ансонії, Конн.

СУБОТА, 3 СЕРПНЯ: 10 год. перед пол. — Полева Архиєрейська Богослужба в Singer Bowl на кол. площі Світової Виставки, Flushing, N.Y.; 2 год. по пол. — обід у готелі Waldorf Astoria у вужчому гурті; 7 год. веч. — бенкет у готелі Waldorf Astoria.

НЕДІЛЯ, 4 СЕРПНЯ: 10 год. перед пол. — Богослужба в найстаршій церкві в Шенандоа, Па.; 7 год. веч. — Молебень в Elmira, N.Y.

ВІВТОРОК, 6 СЕРПНЯ: 10 год. перед пол. — Богослужба в Auburn, N.Y.; год. 7:30 веч. — Вечірня в Syracuse, N.Y.

СЕРЕДА, 7 СЕРПНЯ: Богослужба в Пластовому Таборі „Вовча Тропа" в East Chatham, N.Y.; 7 год. веч. — Молебень у Watervliet, N.Y.

ЧЕТВЕР, 8 СЕРПНЯ: 11 год. перед пол. — Богослужба в церкві в Hunter, N.Y.; 2 год. по пол. — відвідини у таборі СУМА в Ellenville, N.Y.; 6 год. по пол. — Молебень на „Союзівці", Kerhonkson, N.Y.

П'ЯТНИЦЯ, 9 СЕРПНЯ: 11 год. перед пол. — Богослужба і посвячення вівтаря церкви в Glen Spey, N.Y.; 3 год. по пол. — поворот до Стемфорду.

СУБОТА, 10 СЕРПНЯ: 11 год. перед пол. — Архиєрейська Богослужба в катедрі св. Патріка в Ню Йорку; 2 год. по пол. — обід у Валдорф Асторії, після нього — відвідини в Українськім Інституті Америки в Ню Йорку; 8 год. веч. — Молебень в церкві св. Юра в Ню Йорку.

НЕДІЛЯ, 11 СЕРПНЯ: Паломництво до Sloatsburg, N.Y.

ПОНЕДІЛОК, 12 СЕРПНЯ: 9 год. ранку — Богослужба в Стемфорді, Н.Й.; 11 год. перед пол. — відвідини в Чині ОО. Францісканів; 2 год. по пол. — відвідини в Семінарі св. Василія; 7 год. веч. — Молебень в катедрі св. Володимира в Стемфорді.

ВІВТОРОК, 13 СЕРПНЯ: Богослужба в Семінарії св. Василія у Стемфорді; 6 год. веч. — Вечеря з меценатами.

Пресове аґентство Чехо-Словаччини передавало про діяльність українських представників у Тегерані

Хоча з великим запізненням, але надійшли відомості, що свого часу пресове державне аґенство ЧТК передавало через радіовисильню з Праги наступне повідомлення про участь українців з різних вільних країн у Конференції Прав Людини в Тегерані, Іран: „Українці — єдина еміґрантська спільнота, що виявила гостру протисовєтську й протикомуністичну діяльність в колах тегеранської конференції людських прав. Поза ними — проти комунізму й соціялістичних держав ніхто не виступав. Не згадуючи дрібних сутичок чи словних нападів, не було критики. Українські еміґранти у своїй резолюції атакують совєтську владу і обвинувачують її в нівеченні прав меншин у СССР. Учасники конференції не прийняли української резолюції". Текст вістки був опублікований в паризькому „Українському Слово" 30 червня.

Кубинський комуніст знову захопив літак з 64 пасажирами

Маямі. — Якийсь 23-річний кубинець, який називав себе тільки Гернандез, загрозивши пілотові джетового літака, що летів з Лос Анджелесу до Маямі, що він розірве літак ручною гранатою, примусив пілота скерувати літак до Гавани на Кубі. Той пасажир погрожував ніби ручною гранатою, що її тримав загорнену в хустину у лівій руці, і револьвером у правій. Він говорив тільки по-еспанськи і перекладачем стала стероризована також тим кубинцем стюрдесса Кетлін Дікенсон. Прилетівши на летовище Гавани — напасник з усмішкою показав, що він тримав не гранату, а пляшку туалетової води. Кубинські власті дозволили літакові вернутися негайно до Маямі, а пасажири вернулися в кілька годин пізніше іншим літаком. З літака винесли на ношах одного важко хворого пасажира. Напасник „дозволив" був пілотові приземлитись подорозі на пів години в Ню Орлінсі для поповнення пальним.

Це вже 13-ий подібний випадок в цьому році.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

P.O. Box 346 — Jersey City, N.J. 07303

Ню Йорк – Москва

Започаткована в цьому тижні безпосередня летунська комунікація між Ню Йорком і Москвою, з короткою зупинкою в дорозі до Москви в Копенгаґені та в поворотній дорозі у Монтреалі, становить — в американських офіційних заявах і коментарях — новий „міст між Сходом і Заходом". Речники Білого Дому й Вашинґтону не скривають свого вдоволення з приводу того ніби успішного „будування мостів", особливо на тлі останньої згоди Совєтів розпочати переговори про обмеження і поменшення ядрового зброєння.

Кожний новий акт у здійснюванні політики співіснування породжує сумніви, як дальший доказ на згоду Америки — у практиці — на існуючий територіяльно - державний стан в Східній Европі, — як дальше скріплювання й підвищування авторитету СССР, як партнера Вашинґтону. А втім, нема сумніву, що тісніші зв'язки між Заходом і Сходом поруч із неґативними наслідками для світу мали й мають позитивні: вони вможливлюють підсовєтським людям краще пізнавати Захід, вони протидіють забріханій совєтській пропаґанді про Захід, вони підштовхують совєтських громадян до думок і висновків, дуже неприємних для московських правителів.

Ось, наприклад, знавці чеських відносин твердять, що Мадярщина у 1956 році явно збунтувалась проти правління комуністів, а тепер Чехо - Словаччина переводить процес демократизації головно тому, що чехи за давньою традицією масово їздили до сусідньої Австрії, зокрема до Відня, і там бачили інший світ, бачили розквіт культури й економіки, свободу преси, атмосферу волі. Досвід доказав, що в суперництві ідей та в суперництві західнього й совєтського світів, панівної тут і там дійсности, перемагає на цілій лінії Захід. І тому Москва так боїться свободи преси, тому вона й обмежує до мінімуму культурний обмін з Америкою.

Летунська лінія Москва - Ню Йорк не принесе великої користи Україні. Поминаючи леґальні заборони, — хто при нотірійній нужді в СССР — зможе заплатити квиток за перелет, кругло 800 рб. (карб.)?! Але свідомість, що за 11 годин можна дістатися з Москви до Ню Йорку, себто за одну добу з Києва до Америки, поглибить свідомість наших людей в Україні, що вони перебувають у в'язничному домі. Ця нова щілина в залізній заслоні принесе більше шкоди, як користи большевицькому правлінню.

Найкраща нагода

Більшість українців та американських громадян українського роду сконцентровані у великих містах, які дають змогу заробити на життя, адже тільки в уяві комуністичної пропаґанди нас зараховують до „буржуазних націоналістів". Час літа — це час масового виходу з міст. Кожна людина шукає нагоди уникнути літньої спеки, вологости й задухи, особливо в таких індустрійно - промислових велетах, як Ню Йорк, Шикаґо, Дітройт... Ще більше, ніж дорослі, потребують свіжого повітря й оточення природи діти, які впродовж навчального року й так занадто відділені від природи, що впливає в неґативному сенсі навіть на формуванні вдачі.

„Для дітей саме тепер приходить час літніх ферій... Тут в Канаді табори мають величезне виховне значення. Це одиноке місце, де під фаховим керівництвом формується національна свідомість дітей. В таборах діти гуртом навчаються релігійних і національних пісень, деклямацій", гуртом відпочивають, набираються сил. Цитату взято з журналу Союзу Українок Канади „Промінь", з липневого числа. Думки, висловлені про українських дітей у Канаді, однаковою мірою стосуються українських дітей в Америці і в інших країнах світу: „В таборах діти підпорядковуються програмі, плекають свою рідну мову, під кінець вакацій діти вже так звикнуть до рідної мови, що виховники таборів з тією проблемою не мають ніякого клопоту".

Дійсно, багато, дуже багато вигод дає організоване і плянове таборове життя для дітей та молоді. Як і щоліта, в ЗСА в таборах Пласту, СУМ-у, ОДУМ-у відпочивають і виховуються тепер тисячі дітей. На Союзівці, відпочинково - виховній Оселі УНСоюзу, вже розпочався другий табір — дівочий, і щороку кількість охочих таборувати зростає і зростає. Треба радіти цим поступом. Та одночасно, варто б кожному задуматись над тим, що по таборах щоліта відпочивають в рідному колі лише по кілька тисяч дітей, а їх же є десятки і десятки тисяч. Таборові оплати є дійсно мінімальні. Табори розкинені від Шикаґа до Кетскільських гір. Слово лише за батьками, адже кожному ясно, що чим далі дитина від розпечених мурів — тим краще і для дітей, і для батьків і для громади.

Ярослав Курдидик

ВІЙНИ, ЯКІ ПРОМОВЧУЮТЬСЯ

Війна у В'єтнамі, а тепер конференція у Парижі про її евентуальне замирення, так прикували до себе увагу преси, що майже ніякої більшої уваги не відводиться двом іншим війнам, які проходять в Африці і внаслідок яких загинуло вже понад 100 тисяч людей.

Перша війна, що ведеться з неослабною і безоглядною жорстокістю, це війна в Ніґерії. Її провадить федеральний уряд Ніґерії проти Республіки Біяфри, що виділилась із дотеперішньої ніґерської держави і зі своїм 10-мільйоновим плем'ям Ібо, хоче стати самостійною незалежною державою. Насправді ж ту війну веде найбільше на півночі Ніґерії мусульманське плем'я Ґауса проти племени Ібо, яке є християнським і завдяки різним місіонарським вишколам та високій природній інтеліґенції висунулося на всі передові адміністраційні пости, ставши певною мірою елітою Ніґерії. І хоч федеральним військам вдалося зайняти всі більші міста Біяфри та з допомогою своєї невеликої фльоти здійснити повну бльокаду Біяфри, самі федеральні війська так тепер стероризовані біяфранцями, що ніхто з них не наважується виходити з міст, або вийти одинцем на вулицю.

Якраз у липні минає рік, коли розпочалась ця війна, якій не видно кінця... Вже рік на території Біяфри зачинені всі школи, і тепер навіть малих підлітків навчають досвідчені військовики, як провадити партизанську війну проти їхнього ворога — федерального уряду. Очевидно, що федеральна армія і кількістю і силою зброї перевищує біяфранців, але їй бракує патріотизму, жертвенности й відданости, які проявляють біяфранці у тій, як вони її називають, „святій війні проти варварства".

Федеральним військам допомагає і Москва, а „міґи", прислані большевиками для федерального війська, обслуговують наємні єгипетські пілоти, і саме вони наносять найбільше шкоди всім більшим скупченням Біяфри. По боці Біяфри так само, як це було колись у відому „Бурську війну", зголосилося багато різних добровільців з усіх - усюдів, і вони цій молодій державі допомагають — з Портуґалії, Франції, Бельгії і Південної Африки.

— Ми не складемо ніколи зброї, — заявив провідник Біяфри, полковник і вихованець Оксфорду — Оюкву. — Ми не забули того, як два роки тому назад плем'я Ґауса влаштувало масову масакру Ібо на півночі, під час якої згинуло 50 тисяч, а в тому половина невинних дітей і жінок. Ми вирішили воювати, точніше обороняти нашу самостійність, бо коли припинимо війну, то федеральні війська нас цілком винищать...

Найбільшим добром Біяфри є дуже багаті джерела нафти, і нічого дивного, що федеральний уряд намагається ними заволодіти. Дехто з коментаторів дабачує „основну причину" у цій війні — намагання заволодіти нафтою, що в майбутньому могла б стати головним прибутком незалежної і самостійної Біяфри. Як відомо з преси, в Біяфрі розпочався голод.

Друга війна, хоч і не така жорстока, триває вже повних 10 літ. Її ведуть портуґальці у своїх колоніях, Анґолі й Мозамбіку, проти чорних партизан, що не перестають напливати із теренів Конґа, Танзанії і Занзібару. В Анґолі й Мозамбіку відкрито значні поклади міді й залізної руди, крім того Анґоля має такі багаті нафтові джерела, що до 1970 р. їхня продукція мала б зрости до 150 тисяч бочок денно. В Анґолі і Мозамбіку портуґальські урядові війська ведуть уже понад 10 років війну у пралісах зі своєрідними „африканськими в'єтконґами", і в останніх двох роках ця війна з тубільними партизанами стала інтенсивнішою. У цій війні йдеться про те, щоб дотеперішній білий, а властиво мішаний, уряд, заступити виключно чорним урядом. Основна ціль натиску чорних партизанів з півночі це, без сумніву, Республіка Південної Африки — найсильніша, найбагатша і найкраще організована держава на всьому африканському континенті. Досі утрійку — Портуґалія, Південна Африка і Родезія, які до речі мають тісний пакт самооборони, поборюють спільно той „чорний в'єтконґ". Найбільший тягар переносить дотепер Портуґалія. Вона має деякі успіхи саме тому, що в її колоніях немає ніякого „расового розмежування", всі являються „портуґальськими горожанами"; там провадиться таку політику, щоб якнаскоріше підготувати чорне населення в льояльній формі до Портуґалії — перебрати на місцях владу.

Останнім часом в анґольській нафті найбільше капіталовкладів мають ЗСА, і тільки за останні два роки видобуток нафти майже подвоєно. Затіснену дружбу між Південною Африкою і Портуґалією п о яснюється якраз тим, що Південна Африка, дуже багата на діяманти й золото, має один великий недолік — не має власної нафти, вона її довозить якраз із Анґолі.

Таким чином в Біяфрі і в Портуґальських колоніях найважливішими факторами являються не так поклади мінералів, як нафта, яка в теперішньому м о д ерному зброєнні являється основною погінною силою всіх моторів. Які б не були причини, тепер відбуваються на земній кулі три війни включно з В'єтнамською.

БАТЬКИ: Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

РОЗМОВИ З БАТЬКАМИ

Як вчитель суботньої школи українознавства, я втримував тісний контакт із батьками учнів, телефонічно або безпосередньо переговорював з ними, коли якийсь учень не відвідував школи, або не виконував шкільних завдань.

Всі ці учні, віком від 8-10 років, були дітьми українських нових еміґрантів, або мішаних подруж. Вони ділилися **на 2 групи**: ті, що володіли розмовною українською мовою, вчилися успішно, бо розуміли зміст прочитаного, і ті, що не говорили по - українськи, відставали в навчанні, пропускали лекції або порушували шкільну дисципліну.

Причини відсталости

При глибшому досліджені цієї справи виявилось, що батьки відсталих дітей були зайняті своєю щоденною працею, а діти їх бавились на вулиці з місцевими дітьми, або дивилися вдома на телевізію. Вони швидко опанували англійську мову і навіть з батьками вдома стали говорити по - англійськи. Деякі батьки були задоволені, що їх діти дають собі раду на вулиці та говорять по-англійськи... Але коли ці діти підросли й батьки захотіли послати їх до української школи, то виявилось, що діти хоч дещо і розуміли, все ж розмовляти по-українському було їм тяжко. Вони не могли вимовити звуків: х, ль, ж, щ, р, я. Українська мова здавалась їм вже чужою, а батьки диваками, які не мали належного авторитету. На цьому тлі між батьками й дітьми поставали суперечки, що переростали в родинні драми.

Розмови з батьками

Запит: „Скажіть п-ні Б., чому ваш син пропускає лекції і не виконує шкільних завдань в школі українознавства?" — Відповідь: „Мені вже набридло сваритися з ним кожної суботи й неділі, щоб спонукати його піти до української школи, або до церкви! Я працюю вночі, чоловік — вдень та ще й будуємо новий дім. Чоловік мій не має часу, а мене син не слухає і чим далі, то все гірше. На нього вже скаржаться вчителі й американської школи. Ми з чоловіком так тяжко працюємо! Але для кого?" Вона, плачучи, розповіла про свого старшого сина, якого поліція після розшуків два рази приводила до батьків.

Зайшовши до помешкання другої української родини, запитую батька, чому син відповідає йому по - англійськи? Відповідь: „Бо йому по-українськи важко говорити, та крім того він хоч і знає, то соромиться зі мною говорити по - українськи. А як побачить мене серед американців, то вдає, що не пізнає: такий сором'язливий став!"

На моє прохання говорити з дітьми в хаті по - українськи, придбати українську пресу, дитячий журнал „Веселку" — батько рішуче відповідає, що він на читання української преси та на розмови з дітьми по - українськи не має часу, бо працює „овертайми", а дружина українською мовою не володіє.

Переговоривши з батьками відсталих учнів, звертаюсь до батьків, діти яких вчаться добре. Запит: „Скажіть, п-ні Ш., яких методів ви вживаєте, що ваші діти гарно говорять і вчаться по-українськи?" Відповідь: „Не думайте, що це легка справа! Побачивши неґативний вплив на дітей чужого оточення, ми з чоловіком поставили рішучу вимогу до своїх дітей — розмовляти між собою і з батьками вдома тільки по - українськи. Але діти є дітьми. Вони іноді в розмовах між собою забувають про це і вживають англійські слова. Тому треба за ними постійно стежити і виправляти їхню мову. Важливу ролю для збереження українських дітей відіграють: український дитячий садочок, школа українознавства, українська церква, до чого дітей від малих літ треба привчати. Я сама німецького походження і по своєму досвіду знаю, яке то щастя для людини є володіти кількома мовами. Англійська мова тут є державною, яку діти опанують швидко без будь-якої допомоги батьків. Але якщо батьки не навчать своїх дітей української мови, то їх діти будуть втрачені для української Церкви і для української громади. Бо у зденаціоналізованих дітей, звичайно, постає комплекс меншовартости, при якому вони з погордою ставляться до всього українського, в тому й до своїх рідних українських батьків!" „Скажіть, п-ні Ш., як ваші діти проводять час поза школою?" Відповідь: „Я маю шестеро дітей, сама слабого здоров'я і не працюю для заробітку. Один лише чоловік працює на фабриці. Тому в мене кожна дитина, крім шкільних завдань, має певні обов'язки у щоденній домашній праці. Кожної суботи діти йдуть до української школи, а в неділю до церкви. Вільного часу для розваг діти мають дуже мало, і це дає мені змогу тримати їх під своєю контролею. У вільний час я з дітьми читаю по - українськи оповідання, або байки, переважно з „Веселки", телевізії не маємо, бо вона забирає багато часу і здоров'я у дітей, розвиваючи у них нахил до злочинности і сексуалізму".

Висновки

1. Українська розговірна мова це той мінімум, без якого українські діти втрачають свої зв'язки з українською Церквою та з українською громадою, бо не розуміють українських Богослужб та не можуть порозумітися з українцями.

2. Досвід показує, що ті діти української нової еміґрації, які не володіють українською мовою, просякають комплексом меншовартости. Вони не хочуть ходити до української церкви і української школи та зневажають своїх батьків, бо вважають їх „гіршими" від американців.

3. Українські діти, котрі

(Закінчення на стор. 7-ій)

Леся Лисак

ДЕНЬ ПЕРЕД ЗАХОДОМ СОНЦЯ

Так врізалися в пам'ять ці дні, що їх ніяк не затерти. Коли літо надходить, липень, все те повертається до неї. Так виразисто - чітко стає перед нею, якби ніякі роки, а ось вже скоро буде чверть сторіччя — не лягли поміж тими днями і теперішніми. Як тільки липневий день починається і колишня вчителька Марійка у свій скупий городчик вийде — зараз те все бачить...

Бачить той білий будинок школи, де вона з чоловіком від дев'ятьсот двадцять першого року людських дітей вчила. Мурована біла школа посеред подільського села. Гай, гай — в сорок четвертому році вже наприкінці лютого школу з а м к н ули! Фронт під село підсунувся, у школі військовий штаб, а в двох мешканевих кімнатах полковник примістився. Їм дозволили у малій кімнатці залишитися. Поправді, непогана людина був той старий полковник Ґудер. Військовик ще з першої світової війни, не нацист. Воєнне діло його праця, так як для пані Марійки та її чоловіка Василя вчити дітей.

Вже тоді, як школу для війська зайняли, казала пані Марійка до чоловіка: „Дивись Васильку, люди на захід виїжджають, їдьмо й ми. Дивись, фронт уже за сім кілометрів від нашого села. Небезпечно тут жити, Васильку".

Дивився на неї лагідно з-поза окулярів, як на школярочку, що сама не знає, що їй треба сказати. Всміхався: „А де тепер безпечно жити, Марійцю? На захід, кажеш? Там же ж постійно бомбардують. Тепер скрізь війна, Марійцю, куди від неї втечеш?"

Наполягала: „Ось наші сусіди вже виїхали. Хоч би нам до Кракова, як дальше не хочеш, Васильку".

Похитував сивіючою головою: „Їм інакше. У них там родичі. Ми нікого не маємо. З чого там житимеш? У нас ні золота, ані навіть грошей немає". Кидала тоді останній арґумент: „Якось живуть люди, то й ми якось дамо собі раду. Хтось ще людьми опікується". Відказував: „Ми на роботу у фабриці вже застарі. Та й якомусь „баверові" я не хочу послуговувати. Тут наша земля, Марійцю, тут наше місце".

Хотів може сказати, що не годиться п р о с т их отих людей, селян, які раз-у-раз до них за якоюсь порадою приходили, залишати й самому рятуватися втечею. Та вона це й без слів розуміла й відповідала: „Як прийдуть ті зі сходу, то нас перших арештують, Васильку. Ти хіба забув, що весною сорок першого року ми вже були на списку тих, що їх мали вивозити? Ой, все мені ця загроза на думці Васильку, все, днем і ніччю".

Клав тоді руку на її плече заспокоював: „Своєї долі не обминеш, Марійцю. Що людині призначене, те й буде".

І так залишилися. У селі, що було сім кілометрів від фронту. Часами вночі совєтський літак скинув кілька малих запальних бомб. Згоріли кілька хатів. А поза тим було спокійно, аж надто спокійно. Вже чотири місяці фронт на місці стояв. До всього можна привикнути, до того почуття теж...

Та як липень настав, прийшло звідкілясь, предчуття, що.., що це вже недовго потриває. Кожного ранку, як у свій городчик виходила, стоячи між квітами, молилася, д у м а л а: „Скільки ще цих днів нам у книзі записано? Скільки ще тих соняшних, ясних, теплих ранків"? І дивилася на сонце, яке всміхалося до неї з-понад верхів Демкових ясенів.

А перед вечором обоє з чоловіком на лавочку під вишнею сідали, дивилися на зеленіючі поля, думали кожне для себе. Мало що говорили тоді. Хіба що Василь задумано кидав: „Цікаво, які жнива цього року будуть?" Ніби журився тими жнивами, бо була пізня весна того року, мало хто яре збіжжя засіяв, більшість піль потолочені танками, зриті окопами...

А сонце, що при заході наближалося до зелених піль, таке було якесь ласкаве, таке добре й гарне, як ніколи досі. Ловила його теплі, останні погляди Марійка й тихо шепотіла: „Васильку, скільки нам ще тих днів зосталося? Дивись, заходить сонце — чи збудить воно нас завтра"? Він гладив її руку й заспокоюючe казав: „Бог добрий, Марійцю, Бог нас усіх має у своїй опіці. Не турбуйся так, моя мила".

І таки прийшов той захід сонця, що для них у рідному селі останнім мав бути. За два дні по святі Петра й Павла. Такий вже той вечір був, що Марійка не знати чому, заплакала і не могла втихомиритися. „Я знаю, що щось станеться, я знаю" — шепотіла. Тоді Василь мусів сказати те, про що вже два дні знав, але не хотів сказати: „Марійцю, полковник обіцяв мені, що як буде наступ він дасть нам змогу виїхати вантажним автом із села. Поки бої перейдуть. Ти не турбуйся, Марійцю, старі військовики д о д ержують слова. Хоч він чужий, але старшинського слова додержить"...

Слухала його, бо потішав, применшував небезпеку, та на серці важко - важко було. Хай хто що каже, а людина таки передчуває те, що має статись... І в безсильному смутку промовила тоді тихо вчителька Марійка: „Помолімся разом із тим заходячим сонцем, помолімся, щоб ніч, що прийде — не така чорна була". І тихо, без слів, молилися обоє...

А на досвітку таки почалося: несамовитий клекіт гуркіт, зойк шрапнелів. Так, це був наступ. Вже край села загорівся... Ждали щось зо дві години — адже полковник Ґудер додержить слова... Не додержав, бо дізналися потім, що на фронтовій лінії загинув...

Піпки, з малими клуночками в руках, виходили із палаючого села. Село було вже порожнісіньке... Вони останні виходили. Прямували туди, куди вчора зайшло сонце...

Кожного року, коли приходить липень, стара вчителька Марійка бачить це все наново. І як заходить липневе сонце над американським містом, в якому тепер живуть, вона шепоче без слів: „Дякую Тобі, Боже, за те, що нас зберіг. І змилосердився, Всемогутній, над тими, що там зосталися. Пішли їм радість із сонця, що вранці встає з новою надією"...

„НЮ ЙОРК ТАЙМС" ПОВІДОМИВ ПРО ВИБІР НОВОГО КОМАНДАНТА АМЕРИКАНСЬКО - УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРАНІВ

Ню Йорк. — У спеціяльній вістці з Керґонксону, „Ню Йорк Таймс" з 15 липня повідомив про вибори нового крайового команданта організацій Українських Американських Ветеранів на річній конвенції, що відбулась на Союзівці, Оселі УНСоюзу. Ним обрано В. Дубця з Ню Йорку, на місце попереднього керівника цієї організації Євгена Саґаша.

Леонід Полтава

СПІВЕЦЬ БІЛОГО СВІТУ

(2)

Один із найбільших наших літературознавців і критиків, передчасно померлий поет Юрій Клен, писав ще в 1947 році, познайомившись уперше із творчістю Василя Барки („Останні Новини", ч. 91-96, 1947 р., Австрія):

„У празькому журналі „Пробоєм" колись привернули мою увагу кілька там надрукованих віршів Івана Вершини. Вони видались мені такими цікавими, свіжими, безпосередніми й сміливими в образах своїх, що я звернувся до редакції за інформаціями. Я довідався, що той самий автор ще друкує свої речі під ім'ям Очерет. Передо мною збірка „Апостоли" того ж таки автора, що зветься нині Василь Барка. Серед збірок нових поетів вона вигідно виділяється тим, що не має віршів штампованих..."

„Постать Василя Барки сама собою цікава, як особистість, як людина, що прийшла з Великої України, де її старалися виховати в матеріялістичному світогляді марксо-ленінського катехізму, і яка, прийшовши сюди, подивилася відкритими очима селянського хлопця на світ їй невідомий і широкою душею, з протестом проти того, що їй там накидалось, стала шукати Бога, того Бога, якого досі від неї ховалося, якого заперечувалося, в існування якого заборонялося вірити. З цього щирого шукання відкритої душі може колись зродиться велика лірика..."

Як кожна незвичайна творча особистість, Василь Барка був не раз об'єктом і безпотрібних „славословій" і злорадних нападів. Проф. Юрій Шерех (Шевельов) ще в 1945 р. писав у збірнику „МУР" ч. І, що „у поезії Барки заговорила поезія серця. Можна до неї по-різному ставитися, але коли й заперечувати її по суті, то не можна заперечити того позитивного явища, що вона відкрила дорогу в поезію простій людині: рибалка, селянин після довгої перерви знову заговорили в українській поезії простими словами — але не в примітивній „дядьківській" фотографічності, а в філософському заглибленні... Світ став конкретно-матеріяльним і водночас глибоко духовним".

В 1949 р. цей же літературознавець стверджував: „Багато в чому Барка виходить з традицій пізнього Шевченка"... Треба зазначити, що саме пізній Т. Шевченко є найбільшою мірою той, кого ми звемо геніяльним національним поетом і мислителем. Проф. Ю. Шерех в „Арці" з 1947 р. попереджав В. Барку про нібито „небезпечну закам'янілість" його поезії, його нескаламученої душі серед „гудучого пожару сучасности", вказував на його „послідовну ізоляцію від доби, від сучасности, в своїй ідеології незрушного консерватизму". Щоправда, проф. Ю. Шерех зазначав, що „можна заперечувати добу... можна протистояти їй і боротися з нею", але зазначав це у неґативному сенсі. Тим часом, на нашу гадку, це головний позитив поезії Василя Барки: збереження української людини серед світового потопу нівелянтів, збереження віри в Творця — серед нігілістів, які все заперечують, а знаходять спекулятивного Пікассо і чіпляють „ордени" бітлсам... Як писав великий Євген Маланюк („Книга спостережень", 1962, Канада): „Хай собі уважають Кафок і Джойсів, Еренбурґів і Авдєєнок за сучасних Гомерів і Шекспірів. Хай врешті, поглиблюють свій мистецький атеїзм і механістичний матеріялізм, аж дійдуть до розважань над сексуальним життям молекул і проповіді „свідомого материнства" серед хемічних первнів і логаритмів. Для сильних це буде скороминуча хвороба, для слабих — вигідний спуск у небуття"...

Василь Барка своєю творчістю виступив не проти „европеїзації" української літератури і людини, бо Україна і її людина — це частина Европи, а проти „відевропеїзації", що має в собі все, крім тієї Европи, яка дала світові Шекспіра, Гуттенберґа, Бетговена, Шопена і раннього „Блакитного" Пікассо, і раннього українського П. Тичину... Він виступив також проти спрощення суті і поняття як нової української поезії, так і нової української людини, не розміняної на смітниках і задвірках кафкіянізму, а викристалізованої в горнилі сталінщини, пілсудщини та інших румунізацій, у висліді чого Україна дала світовій новій поезії Ліну Костенко, а своєму страдному і непокірному народові — Василя Симоненка, як раніше дала і собі, і світові раннього Олександра Довженка в кіні, Леся Курбаса в театрі, Бориса Лятошинського в музиці, або Опанаса Заливаху — в національному м а л ярстві нашого часу...

Таку Україну — Україну Василя Барки та інших національних поетів — багатохто забороняє, чи хотів би заборонити. Мистець Опанас Заливаха, чиї вітражі на Шевченківську тему кілька років тому розбив окупант у Київському університеті, тому й опинивсь у наші дні в Мордовії, що не визнавав ні Кафки, ні Пікассо, ні Еренбурґа, зате визнавав той „білий світ", що його дав Україні 20-го віку Василь Барка.

Сл. п. Олекса Запорізький, скромний літературний критик, виходець із підсовєтської України (який в обставинах чужини, на жаль, не зміг розвинути свого обдарування спостерігача), писав десь у 1948 р., після виходу збірок поезій В. Барки „Апостоли" та „Білий світ", у статті „Поезія обпаленого серця":

„Поетичний світ обох збірок поезій В. Барки, — збірки „Апостоли", що з'явилася біля двох років тому, і збірки „Білий світ", що з'явилася останнім часом — яскравий і глибокий. Тут не знайдемо безтурботно-наївного споглядання речей і явищ, тут немає також нікого не зворушуючої трафаретно-солодкавої елеґійности, ні самозакоханої аскетичної пози, ні навмисної, манірної „европейськости". Всього того тут немає. Від початку до кінця тут панує глибока природна суть і закономірність глибоких і високих людських почувань та думок. Тут є лише не підроблена, не вигадана, а жива дійсна пекуча людська пристрасність, вогненно-клекотюча емоційна напруга та фавстівські терзання і дерзання духу" І далі.

(Далі буде)

ПРОТОКОЛ

З РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, ЯКІ ВІДБУЛИСЯ В ДНЯХ 13-го ДО 17-го ТРАВНЯ 1968 РОКУ, НА „СОЮЗІВЦІ", КЕРГОНКСОН, Н. Й.

7.

IX. ЗВІТИ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОЇ РАДИ:

Звіт головного радного Тараса Шмаґали

(Продовження з попереднього числа)

The above two suggestions are benefits which we can give as a "fraternal." Insurance companies cannot do this type of thing. We must take advantage of this and start these immediately.

2. The increase in the amount of selling aids during the past year has been encouraging. Some of the pamphlets or booklets have been very interesting — others humorous. However, they appear to lack direction or a plan. Our prospective members want facts — not funny pictures. Our secretaries and organizers still need direction and meaningful selling aids. The publication of these items is a step in the right direction. Let's continue this and improve upon them.

3. I still feel that we must change our basic approach to organization of members. We can no longer appeal to emotion, especially with our youth. This does not mean that our youth does not have a feeling for their Ukrainian heritage. They do and most of them are "good Ukrainians." However, they find it difficult to associate being a "good Ukrainian" with the purchase of large amounts of life insurance. So we must sell them on the basis of our coverage which in most cases is better and cheaper than the competition.

4. The point system for organization of members must be implemented. This approach to recognize and reward organizers was submitted by me at the last Assembly and passed unanimously. We will discuss its use in greater detail at this Assembly.

The Association is entering a relatively critical period when many certificates will mature. In order to maintain our position in the Ukrainian community and assure our members the benefits they deserve we must replace and add to these certificates. In order to do this we must consider and act immediately on these many other suggestions. I continue to look to the future with enthusiasm and confidence, feeling that we will make the necessary progressive changes to assure our continued growth.

Звіт головного радного Тараса Шпікули

Моя союзова діяльність у звітовому 1967 році була до деякої міри обмежена ізза браку часу, але я не пропускав ніякої нагоди для поширення слова правди про УНСоюз, щоб цим причинитися до збільшення його популярности та помогти його ростові.

Брав я участь у зборах Окружного Комітету Відд. в Шикаґо.

Їздив оглядати реальності, які підходили б на нову „Союзівку", яка мала б служити зленам УНСоюзу у Західніх стейтах.

Я співпрацював з обласним організатором п. В. Гірняком наскільки дозволяв мені час.

Як предсідник дирекції Дому Відділів УНСоюзу в Шикаґо, я присвятив багато часу і труду для покінчення ремонту союзового дому. Я є вдячний членам дирекції Дому за їх допомогу і співпрацю.

У всіх союзових імпрезах, які відбувалися заходами поодиноких Відділів чи Окружного Комітету УНСоюзу, я був приявний та репрезентував на них УНСоюз.

Крім обов'язків головного радного, я далі сповняю обов'язок секретаря найбільшого Відділу УНСоюзу ч. 221, стараючись виконувати моє завдання якнайкраще. Впродовж звітового часу я збільшив союзову родину на 30 нових членів. Жалую, що не мав я нагоди збільшити ще більше, бо уважаю, що побільшення рядів УНС, це є найважливішою функцією головного урядовця УНСоюзу.

Вже від довшого часу роблю заходи для підшукання відділового або окружного організатора та покищо не вдалося мені це виконати.

Крім того брав я активну участь у праці різних наших українських організацій, в переконанні, що така активність є корисною для української громади, як рівнож для УНСоюзу.

Звіт головного радного Степана Гавриша

Вельмишановні Пані і Панове, Головні Урядовці УНС!

Я повинен дати Вам звіт про мою діяльність на пості головного радного за минулий 1967 р., але тому, що в цей сам час я виконував також обов'язки обласного організатора на сх. стейти Америки, був головою Окружного Комітету Філядельфійської округи та секретарем 83-го Відділу ім. Івана Франка в Філядельфії, в мойому звіті мушу заторкнути діяльність згаданих чотирьох ресортів.

Я є свідомий того, що не всі справи порушені в мойому звіті відносяться до діяльности головного радного, але мені є тяжко розмежувати, чи радше розділити їх, бож все, що я робив, належало до союзових справ і тому в хронологічному порядку сконденсовано заподаю мою діяльність.

Як головний радний я в першу черґу виконував з великою охотою та посвятою всі дані мені доручення членами Екзекутиви. Мені було припоручено:

7-го і 8-го квітня, враз з покійним головним касиром Іваном Кокольським, взяти участь в Конґресі Братських Оранізацій стейту Мериленд,, який відбувся в Балтиморі.

15-го квітня враз з головним предсідником Йосипом Лисогором, заступником головного предсідника Володимиром Сохоном й покійним головним касиром Іваном Кокольським, взяти участь у союзовому турнірі круглів в Рочестері.

5, 6, 7 і 8-го червня з Уласом Самчуком, одним з найвидатніших сучасних письменників, відвідати історичні для УНСоюзу місцевости району Шамокін-Шенандоа, для зібрання матеріялів для повісти, яку опрацьовує з нагоди 75-річчя УНСоюзу маєстро Улас Самчук.

2, 3-го вересня взяв участь у 21 Конвенції Українського Об'єднання Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА, яка відбулась в Шикаґо.

14-го жовтня, враз з головним предсідником Йосипом Лисогором, заступником головного предсідника Володимиром Сохоном, покійним головним касиром Іваном Кокольським й головною радною Анною Дубас, взяли участь в Конґресі Братських Організацій стейту Ню Джерзі, який відбувся в Атлантик Сиґі.

13 і 14-го листопада, враз з головним радним Іваном Одежинським, взяли участь в Конґресі Братських організацій стейту Пенсилвенії, який відбувся в Філядельфії.

15-го листопада взяли участь у засіданню Головного Уряду УНСоюзу, яке відбулося в Ню Йорку.

Крім того, як головний радний, я брав участь в багатьох союзових та загально-громадських імпрезах у Філядельфії і довколишних місцевостях. Вважаю, що всі ці репрезентації і зустрічі є конечно потрібні, бо дають живий контакт з іншими установами та організаціями.

ОРГАНІЗАЦІЙНА ДІЛЯНКА

До території мойого діяння в звітньому році належало 11 Округ, які разом начисляли 172 Відділи, а всі ці Відділи разом мали на день 31 грудня 1967 року 25,673 членів.

Тими Округами були: Філядельфійська, Шамокін-Басейн Твердого Вугілля, Вілкіс-Берська, Скрентонська, Аллентавська, Пітсбурська, Балтиморська, Перт-Амбойська, Нюаркська, Пассейська, Джерзі Ситська.

Згаданих 11 Округ здобули для Батька Союза в звітньому році 1,654 нових членів, що є більше чим одна третя зі здобутих 4.400 членів всіма Відділами УНСоюзу.

Здобутки поодиноких Округ

Назва округи	Число Відділів	Здобуто членів 1967 р.	Занято місце	Загальне число членів 1966	Загальне число членів 1967
Філядельфійська	38	581	1	7262	7390
Нюаркська	22	278	5	3237	3355
Пітсбурська	20	165	8	3796	3720
Перт-Амбойська	13	152	9	1919	1947
Джерзі-Ситська	11	117	11	2298	2314
Шамокінська	21	116	13	1789	1778
Аллентавнська	11	77	17	1393	1401
Пассейська	6	52	20	1088	1088
Балтиморська	8	39	23	1186	1198
Скрентонська	13	39	24	736	737
Вілкіс-Берська	9	38	25	749	745
Разом	172	1,654		25,453	25,673

Коли порівняти приєднання нових членів тими Округами за 1966 і 1967 р., то згідно статистики стверджую, що 1967 року они мали 2% чистого зиску, а саме, покривши всі страти, залишилось 220 членів як чистий зиск.

Округи, які закінчили календарний рік зі зиском

Філядельфійська — 128 членів, Нюаркська — 118 членів, Перт-Амбойська — 28 членів, Джерзі Ситська — 16 членів, Балтиморська — 12 членів, Аллентавнська — 8 членів, Скрентонська — 1 член. Разом 311 членів.

Страт з округ 91 членів (Пітбурська — 76, Шамокінська — 11, Вілкіс-Беррська — 4. Разом 91 членів.

Чистий зиск 220 членів.

Слід додати і це, що згідно статистики головного секретаря д-ра Ярослава Падоха в 1967 році було 122 організаторів - секретарів які здобули по 10 або більше членів для Союзу, а з того припадає третина якраз на Округи заподані в мойому звіті, бо аж 46.

Активність Відділів по округах була різноманітна. Були такі Відділи, які перевищили придлені їм квоти, були такі, які в 50% виконали свою повинність супроти Союзу але на жаль були і такі, які взагалі не дбали про продуктивність і тут якраз приходилось тратити найбільше часу.

З приємністю тай респектом згадую тих секретарів та Відділових урядовців, які зрозуміли своє завдання на поручених їм постах і своєю відданою працею допомагали розбудувати організаційний департамент, а ними були: Округа Нюаркська — голова округи та секретар 371 відділу Юліян Баранюк (80 членів), секретарка 340 нового відділу Українських Єванеликів — Софія Орихівська (86 членів), секретарка 37 відділу — Анна Гнатюк (18 членів), 14 відділ — Михайло Отрок (14 членів), головна радна та секретарка 133 відділу Анна Дубас (12 членів).

Округа Перт-Амбойська: голова округи та секретар 155 відділу Михайло Фединишин (33 членів), секретар 372 сідділу Йосиф Ярема (33 члени),, секретар 344 відділу і організаційний референт тої округи Тимко Буртей (22 члени), секретар 349 відділу Михайло Захарко (22 члени), секретар 353 відділу Василь Орихівський (15 членів, секретар 168 відділу Григорій Баран (12 членів).

Округа Філядельфійська: головний радний та союзовий чемпіон Іван Одежинський приєднав 187 членів для 153 відділу і 216 відділу, секретар 422 відділу Тихон Терцук (41 членів), секретар 397 відділу Михайло Нич (36 членів), секретар нового 10 відділу Українських Євангеликів - Баптистів — Константин Хільченковський (35 членів), голова 83 відділу — Роман Карбівник (33 члени), секретар 245 відділу Михайло Мартиненко (27 членів), секретар 375 відділу Петро Тарнавський (25 членів) секретар 116 відділу Степан Шилкевич (16 членів), секретар 383 відділу Йосиф Хома (16 чл.), секретар 362 відділу Федір Петрик (15 чл.), секретар 321 відділу Дмитро Чук (15 чл.), секретар 128 відділу Михайло Глова (13 чл.), секретар 173 відділу Петро Щерба (11 чл.), секретар 105 відділу Йоан Ракочий (10 чл.), секретар 352 відділу Ярослав Щербак (10 чл.), і секретар 156 відділу Василь Новак (10 чл.).

Округа Аллентавнська: голова округи секретар 147 відділу Іван Зазворський (47 чл.),, секретарка 47 відділу Анна Гарас (11 чл.).

Округа Шамокінська: секр. 78 відд. Іван Петрунцьо (27 чл.), голова округи і секр. 305 відд. Михайло Гентош (25чл.), секр. 242 відд. Стефан Мазур (16 чл.), секретарка 382 відд. Катерина Гарбест (10 чл.).

Округа Джерзі - Ситська: секр. 170 відд. і організаційний референт округи Дмитро Дидик (31 чл.), секретарка 25 відд. Квітка Стецюк (25 чл.), секретарка 171 відд. Стелла Расн (18 чл.), секр. 270 відд. Михайло Баран (14 чл.) і секретарка 286 відд. П. Хиляк (10 чл).

Округа Балтиморська: секретар 320 відд. Іван Малко (15 чл.) і голова округи та секр. 337 відд. Емануїл Притула (12 чл.).

Округа Пассейкська: секр. 42 відд. Петро Головачук (37 чл.) і секр. 182 Олександер Гнатюк (11 чл.).

Округа Пітсбурська: секр. 63 відд. Михайло Турко (39 чл.), голова округи і секр. 53 відд. Василь Сачко (24 чл.), секр. 120 відд. Володимир Рефт (23 чл.), секр. 96 відд. Микола Драпала (19 чл.), секр. 113 відд. Іван Ярчак (16 чл.), головний радний і секр. 161 відд. Анрій Джула (15 чл.).

Округа Вілкіс-Берійська: голова округи і секретарка 29 відділу Ольга Маліщак (10 чл.).

До важніших дій в округах належить згадати зміну на постах секретарів по відділам, а саме: 216 відд. в Філядельфії, де секретарство перебрав Богдан Одежинський, 347 відд. в Мілвіл, де секретарство перебрала Катерина Гордон, 349 відд. в Норт Менвіл, де секр. перебрав Михайло Захарко, 353 відд. в Новім Брунсвіґу, де секретарство перебрав Василь Оріхівський, 98 відд. в Шенандон, де секретарство перебрала Ольга Дудич, 369 відд. в Палмертоні, де секретарство перебрав Павло Крепіч.

Рівнож належить згадати і злуку Відділів в окрузі Пітсбурській. Та округа мала 35 Відділів, а по злуці деяких залишилось лише 20. Відділи получено: Мекіспорт 29 з 132, Сликвил 32, 101, 400 і 41 з 126, Монессен 232, 255 з 338, Форт Ситі 51 з 63 Новий Кензінґтон 110 з 296, Карнеґі — 134 і 384 з 481 і 482 з 264, Пітсбурґ — 396 і 118 з 53 і 89 з 96, — Разом злучено 15 Відділів.

Багато часу я присвятив окружним нарадам та річним зборам згаданих округ, а таких зборів було 22 на протязі звітового часу. Не менше часу треба було присвятити новим Відділам та секретарям, які щойно перебрали Відділи.

Не можу поминути і того, що найбільшим моїм успіхом в звітовому році на пості обласного організатора вважаю заложення нового відділу число 17 ім. Івана Онищенка при першій Церкві Українського Об'єднання Євангеликів-Баптистів в Шикаґо, де секретарем став колишній командир УПА Ярослав Билень. Відділ цей в часі заложення мав 50 членів і є всі надії, що до року дійде до 100 членів. При заложенню того відділу, крім вже згаданого секретаря Ярослава Биленя, багато мені допоміг голова Українського Об'єднання Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА пастор Олекса Гарбузюк, за що складаю йому щиру подяку.

Останнє, що належить згадати в звіті організаційному, то в звітовому часі я здобув, або допоміг здобути 418 нових членів, і з того записав на себе 168.

Праця на пості голови Окружного Комітету Філядельфійської округи:

На вступі мойого звіту я згадав, що виконую обов'язки голови Філядельфійської округи. Я підкресляв це раніше в моїх звітах, і знову це повторяю, що я є гордий з того, що можу очолювати округу, яка вже третій раз була відзначена почесною плякетою за організаційні здобутки. Філядельфійська округа в звітовому році 1967 здобула перше місце на всіх 30 округ, здобуваючи найбільше число членів, а саме 581, а до того, на всіх 38 Відділів, не було ні одного, щоби не здобув бодай одного члена, і тут нам рівнож належиться першенство.

Члени нашої Філядельфійської округи беруть активну участь у суспільно-громадському, культурному і виховному житті Філядельфійської Метрополії та околиць і якраз тому живому контактові завдячуємо наші успіхи.

Я, як голова округи, побіч найважнішої ділянки праці, якою безсумніву є постійне і безперервне збільшування нашої установи, брав активну участь у різних зборах і імпрезах, а саме: в бенкеті з нагоди 50-ття Збройних Сил України, 50-ття парафії св. Петра і Павла в Мілвіл, Н.Дж., бенкеті з нагоди 25-ття УПА, бенкеті Мистецької Студії в Філядельфії, я був делеґатом від Округи на СКВУ, в День Матері при українській православній церкві Успенія Пресвятої Богородиці в Честері, в День Матері в укр. прав. церкві св. Петра і Павла в Вільмінґтоні і на храмовім святі в українській православній церкві св. Покрови в Філядельфії.

Згодом, як голова Округи, я був спонзором Союзового Дня Пенсилвенійського стейту (6 округ) в днях 17 і 18 червня на „Союзівці", який приніс велику моральну користь для Батька Союзу, а для „Союзівки" матеріяльний успіх.

Незалежно від того, наша округа відбула льокальний „Союзовий День" в дні 10 вересня, який не зважаючи на зливний дощ, приніс нам, як моральну так і матеріяльну, користь.

Коли згадаю про успіхи Філядельфійської округи, то аж ніяк не приписую собі в тому заслуги, а навпаки признання, заслуга і моя щира подяка належиться секретарям, організаторам і всім Відділовим урядовцям нашої округи, а головно гол. радному і голові 153 Відд. Іванові Одежинському.

Я вже згадував, що виконую також обов'язки секретаря 83 відділу ім. Івана Франка в Філядельфії. Я очолюю цей відділ як секретар, але це є лише почесне звання тому, що всі справи зв'язані з цим постом виконують панове Роман Карбівник, почесний голова відділу і заступник секретаря Петро Ткач. Відділ цей в звітовому році здобув 33 члени, і за це належиться подяка згаданим урядовцям.

Реасумуючи загальний звіт на пості головного радного, обласного організатора, голови окружного комітету і секретаря відділу, я подав лише загально те, що було зроблено, але я є свідомий того, що є і недотягнення, що можна б мати кращий успіх, але для того потрібно ввести деякі зміни, або застосувати нову методу в союзовій структурі. Вже раніше в моїх звітах я звертав увагу, що першим і найважнішим нашим завданням є звернути увагу на сектор молоді, цебто знайти шлях до її душі. Я твердив, і далі підкреслюю те, що організації без нарибку-молоді і припливу свіжої крови не мають майбутности і засуджені на вимертя. Я піддав суґестію, щоби Союз пішов на уступки студіюючій молоді, і уділяв більше стипендій бодай по 100 дол. На жаль, в цій ділянці нічого не зроблено, помимо того, що була ухвалена резолюція в тій справі, якої я був спонзором ще підчас 26 конвенції.

Я вірю, що всі ми дорожимо Союзом, і всі ми хочемо запевнити його майбутнє. В зв'язку з цим подаю декілька суґестій:

1) Звернути увагу на всі школи українознавства при різних організаціях та Церквах, бо там, де є українська церква, байдуже якого віровизнання, там є діти і якась школа.

2) Звернути увагу на діточі садки, а таких є десятки по українських громадах, головно при Союзі Українок.

3) Звернути увагу на літні табори СУМА, Пласту і інших організацій в Америці і Канаді і прийти їм з матеріяльною допомогою, якщо її потребують.

4) Спонзорувати спортові клюби в тих місцевостях, де того наше членство бажає.

5) Допомогти придбати окружним комітетам в більших місцевостях власні доми, де б можна було розвинути ширшу союзову працю.

Врешті, кінчаючи мій звіт, почуваюсь до милого обов'язку зложити цією дорогою щиросердечну подяку всім головам окружних комітетів моєї території, всім секретарям та відділовим урядовцям за їхню співпрацю і дружні відносини. Я свідомий того, що не маючи від них підтримки й помочі, мої завдання і обов'язки не були б виконані так, як це мені пощастилося в звітовому році.

Неменш щиро дякую голові контрольної комісії та почесному голові Філядельфійської округи д-рові Володимирові Ґаланові за його дружню співпрацю та поради, якими він мені завжди служив.

Дякую рівнож чемпіонови нашої округи головному радному Іванові Одежинському за його співпрацю в союзовому життю.

Звіт головного радного Мирона Куропася

During the past year, my activities as Supreme Advisor of the Ukrainian National Association have been many and varied. My main areas of activity were Chicago, New York State, and Toronto.

In Chicago, I centered my attention on two major projects:

(1) The revitalization of the UNA District Committee which has, since the convention, shown little spirit in tackling the sundry problems which face our organization today. I'm happy to report that we seem to be reaching our objective in Chicago, despite a number of serious local problems which mitigate against community cohesion. We have a new, enthusiastic and experienced District Committee under the leadership of Mr. John Evanchuk. The success of our initial efforts is an encouraging indication that Chicago will be back on top in the UNA's annual membership drives, very, very, soon.

(2) Locating an appropriate site for a "Soyuzivka" in the Midwest. My role in this project has been relatively small. Messrs. S. Kuropas, Pucilo, and Olek have done much, much more. I have, however, cooperated with these gentlemen fully and was able to get a greater segment of our grass roots UNA population to voice their sentiments on this matter to our National Executive. Unfortunately, the National Executive has provided only token support since, in their view, there were sundry legal technicalities which prevented the purchase of such facilities. I am happy to report that, thanks to the work of Mr. Peter Pucilo, these problems have now been solved. Thus enlightened, I am confident that our National Executive will move with vigor and dispatch towards accomplishing a goal which would serve so many of our UNA members. Let us never forget that the Midwest and West represent almost 1/3 of our total UNA membership.

My activities in New York during the past year were the result of my chairmanship of the UNA Education Research Committee:

(1) I attended the Conference of Pedagogues held in conjunction with the World Congress of Free Ukrianians last November. The Conference itself proved interesting despite the fact that the overall results have thus far been minimal.

(2) Another area which fell into the realm of the Educational Research Committee were the cultural courses at Soyuzivka. I made my annual visit to the courses and found them wanting. I spoke with Mr. Lesawyer on this subject last September and it was my impression that we would discuss the matter at our next cultural commission meeting. Unfortunately, the full Commission did not meet once during the year. Another year has now gone by and the courses have been neglected.

While at Soyuzivka, I also noticed a certain laxity in the supervision of our young summer help. While it goes without saying that the vast majority of our young people at Soyuzivka last season were a credit both to their parents and to the UNA, a very few exhibited such offensive mannerisms and, on occasion, employed such contemptible rhetoric, that hot only the reputation of the working staff was tarnished, but the image of the entire UNA was jeopardized.

My work in Toronto was connected with the Ukrainian Youth League of North America convention where I, along with Messrs. Lesawyer, Zorych, Szmagala and Jula, represented the UNA. The convention was one of the best I've attended with the real youth playing a significant and decisive role in the proceedings. The UYLNA has been infused with new blood and the future looks bright.

All in all, this past year has been a status quo kind of thing as far as our organization is concerned. My suggestions, were not heeded by the central office... the full talents of the Supreme Assembly are still not being utilized; Svoboda still devotes most of its space to foreign affairs; our youth is still not interested in the UNA; we've failed to mobilize grass roots support for our work; our secretaries still don't have enough enticing sales materials with which to work, etc. I wonder how long the present stance will remain — how much longer can we endure as a viable organizational entity when the decision-making process remains relatively streotyped?

IX. ЗВІТИ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОЇ РАДИ:

Звіт головного радного Василя Дідюка

(Продовження зі стор. 3-ої)

Високоповажані Пані і Панове!

І знову, зі скорістю джетового лету, проминув рік нашої праці й змагань. І знову ми прибули тут, щоб про наші успіхи і недоліки говорити і звітувати на цьому нашому річному засіданні. Попередний і минулорічний досвід напевно допоможуть нам намітити нові пляни у нашій дольшій дії, у змаганні за успіх і ріст УНС. Цьогорічні наради — це ювілейні наради! 75-ть річний ювілей „Свободи" започатковує такий-же ювілей УНС. Тому напевно у нашій програмі нарад багато уваги і часу буде присвячено не тільки ювілейним відзначенням, але також, як зустріти його могутнім маршом 100-тисячної української громади його членів. Канадійський змаг за цифру 10-ть тисяч, віримо стане дійсністю. Наші піонери Америки і Канади, своєю відданою працею і любов'ю свойого рідного, створили УНС, що на сьогодні є могутною твердинею національно-моральної і матеріяльної сили, та славою і гордістю цілого українського народу. Велика подяка хай буде Всевишньому, що саме нам припала та честь і обов'язок бути репрезентантами і провідниками УНС у його ювілейних роках. Однак ми свідомі, що честь і привілей, накладають на кожнього з нас великий обов'язок журби і відповідальности за ріст УНС. Власне ювілейні роки „Свободи" і УНС мають стати доброю для цього нагодою. Хай буде слава і честь тим, що тому 75-ть років пустили у світ матір „Свободу", яка опісля, в скорому часі, покликала до життя Батька-Союз, які спільним шляхом прямують досі. 75-ть років суспільно-громадської праці — це довгий і нелегкий шлях. Були на ньому різні трудноці і перепони, падали „струджені і знеможені", але правильно започаткована велика ідея перемогла! Вічна слава і пам'ять хай буде і про тих, що залишили цей шлях, відійшовши у вічність, а між ними нашому другові і визначному союзовцеві, сл.п. Іванові Кокольському.

Організаційний відтинок праці

Звітуючи за пророблену організаційну працю у минулому році, хочу вказати, що я докладав усіх своїх сил, знання і енергії, щоб виконати її, у міру можливості, якнайкраще. Коли врахувати, що організаційна праця є многогранною, то тимбільше була вона такою у мойому випадку, де побіч обов'язків головного радного, я сповняв обов'язки обласного організатора, голови округи і голови Відділу УНС. Побіч організаційного досвіду попередних років, я старався все знаходити нові способи праці, що часто були обговорювані спільно з заст. головного предсідника і дерівником Канадійської Канцелярії Б. Зоричем в Торонті, двічі з гол. контролером І. Гевриком, Д. Попадинцем, головним радним і головою округи в Монтреалі та Всеч. о. М. Блаженком, головою округи Ніягара, та зі всіма нашими секретарями - організаторами під час частих відвідин окремих відділів. З приємністю хочу ствердити, що спільними силами вдалося нам пожвавити організаційний сектор, хоч часто треба було поборювати цілий ряд труднощів і перепон. Всі три округи моєї області виконали своє завдання добре, а Торонтонська знову стала округою-першуном. До окремих успіхів цього року хочу зарахувати зорганізування двох нових відділів. Перший Євангелицький Відділ в Канаді під проводом енергійного пастора В. Давидюка розвивається дуже гарно і має велику будучність, головно у середовищі наших братів-євангеликів. Другий відділ був зорганізований при українській католицькій парохії у Сарнії. Його секретаркою стала, активна громадська діячка п-ні Я. Спольська. Є добра надія, що і цей відділ буде розвиватися добре. Одночасно пороблено цілий ряд організаційних заходів для організування нових відділів: другого євангелицького і окремого пластового в Торонті, Кінгстоні, Бурлінгтні, Чадам. Організаційна підготовка до зорганізовання нових відділів дуже часто вимагає довгої і терпеливої праці, коли має постати він і діяти на твердих і правильних основах. Сталий і безперервний зв'язок з відділами і їх управами, довів не тільки до пожвавлення організаційної праці, популяризації союзових ідей у даній громаді, але також дав змогу виробити певну організаційну систему. Я сам, а дуже часто спільно з заст. гол. предсідника дир. Б. Зоричем, брав участь у майже всіх загальних зборах відділів, не враховуючи інших репрезентативних участей. Моя довша організаційна поїздка на північ Канади, в якій відвідано: Форт Віллям, Су Сен Мері, Вава, Судбури, Кенігстон, Кіркленд Лейк, Руан-Норанда, Валдор, Тиммінс і далеко північний Капускейсінг, увінчалися гарним організаційним успіхом, бо поза всім, було зорганізовано 68 нових членів. Друга поїздка до далеко віддаленого відділу, бо понад 1,500 миль — була до Сидней, Н. Шкотія. Придбанням 14 нових членів було доповнено давніше зорганізований малий відділ. Там пороблено заходи, щоб підшукати відповідного секретаря-організатора, що у тамошніх обставинах не є легкою справою. Я відвідував всі 43 відділи моєї області, деякі кілька разів, де спільно з секретарями і членами управ, ми обговорювали, плянували і переводили посилені кампанії приєднювання нових членів. Велику увагу треба було присв'ятити 14 відділам самого Торонта, де є великий резервуар нових членів. Не тільки порадами, але конкретними діями треба допомагати нашим секретарям. У кожній вільній хвилині я відвідував особисто сотки наших домів і родин, підготовляючи або й вписуючи їх в члени. Звичайно, що таким способом моя картотека-адресар є на сьогодні дуже велика. Не враховуючи організаційної допомоги секретарям у приєднуванні нових членів, на мій рахунок у 1967 році вписано 243 нових членів. Я придбав також 49 нових передплатників „Свободи" і 5 „Веселки". В останніх тижнях перед нашими засіданнями я присвятив багато уваги нашим відділам у Гамилтоні, Ошаві, Гвелфі і околиці Престон, Галт. Мимо наперед намічених дир. Б. Заричем річних плянів, приходилося нам багато часу перевести над обговоренням дальшої праці. Повна співпраця, гармонія, вирозуміння і взаємна добра воля були рішаючими чинниками у нашій спільній праці. Ми були в безперервнім зв'язку з Головною Екзекутивою, чи то через Канадійську Канцелярію, чи прямо. Кількаразові зустрічі з головним предсідником п. Й. Лисогором, сл.п. І. Кокольським, та ред. А. Драганом були використовувані на обговорення різних союзових справ. В цьому році, крім річних загальних зборів окремих округ, відбуто п'ять окремих організаційних нарад з секретарями, організаторами і активом УНС. Вислано чотири обіжники від Торонтонського Окружного Комітету, та понад 450 різних писем і листів, та окремих звернень чи святочних побажань. Сотки місцевих телефонічних розмов, добрі десятки позамісцевих, виступи на різних громадських зібраннях, виступи по радіо так в Торонті, як і під час моїх організаційних відвідин в Судбури, Руан-Норанда, Монтреал, а до того особисті зустрічі з визначнішими громадськими діячами, куртуазійні відвідування священиків всіх наших віровизнань, були на пор'ядку дня моєї організаційної праці, розраховані на ширшу інформацію і популярність УНС. У наших плянах мали ми також на увазі получення неактивних чи малих відділів. Додержуючись засади, що легше є злучувати як організувати, робили ми це дуже обережно, використовуючи перед тим всі можливості органіпро працю і діяльність наших союзових клітин, не тільки у „Свободі", але також і канадійській пресі, що, на жаль, не все мені вдавалося. Колюмна „Вісті з Торонта" у „Свободі" дуже часто знаходила прихильний відгук, а тим самим і симпатії для УНС. Це в основному було б те, що на протязі року вдалося мені з многогранної організаційної праці виконати. Були успіхи, були і недоліки. За успіхи належиться подяка всім тим, які до цього причинилися, а ними є велика союзова громада секретарів-організаторів і союзовців. Недоліки будемо мати на увазі та постараємося їх більше не повторяти.

Громадська праця і репрезентативна ділянка

Побіч повседневних зайнять організаційного порядку, не можна оминути громадської і репрезентативної ділянок, які з уваги на характер нашої організації, належать до дуже важливих і відповідальних. Приналежність нашої організації до КУК, заставляє нас до активної праці в ньому. Я був представником від УНС. Не могла бути байдужою для нас справа Фундації ім. Т. Шевченка. Я взяв участь у бенкеті-зустрічі з проф. д-ром В. Кубійовичем, у „Святі Весни" влаштованім СУМ-ом. Зустріч Америки і Канади ОВФ, в концерті у 100-річчя Канади в Торонті і Монтреалю, в Листопадовому Святі, у посвяченні церкви у Торольді, в посвяченні Культурного Центру у Лондоні, в Зустрічі-бенкеті з президентом М. Лівицьким, в посвяченні церкви Пресвятої Евхаристії на Східньому Торонті, у Світовому Конгресі Вільних Українців у Ню Йорку, в відзначенні заслужених громадських сеньйорів, у новорічних відвідинах Преосвященного Кир Ізидора, у підписанні Українського Дня з приводу 22-го Січня у мейора м. Торонта, у 15-річному ювілею кредитівки „Будучність", в підготовці і проведенні 65-річного ювілею довголітнього секретаря відділу п. Я. Ковальчука, у влаштуванні перших союзових вечерниць Торонтонської Округи з відділом 407 на чолі. Є тяжко перечислити всі імпрези, доповіді, виступи, чи окремі принагідні імпрези, де приходилося заступити і репрезентувати УНС. Бо навіть участь, на приклад, у похороні ген. Садовського, мала якесь відношення до УНС, і там, покликуючи мене до слова, згадувалося про УНС. Всі справи репрезентативного пор'ядку ми заздалегідь узгіднювали з дир. Б. Зоричем, а у багатьох випадках брали участь спільно. Там, де не було можливості брати особистої участі, висилано письмові привіти. Становище головного радного вже само по собі вимагає приналежности до всіх організацій, та праці в них, що забирає багато часу, труду і енергії. Але не може бути успішним працівник УНС-у, коли він не є успішним громадським працівником. Багато часу коштувало мене те, що я був кореспондентом „Свободи", бо мене запрошували на різні громадські імпрези. Тура доброзичливости журналістів етнічних газет і журналів, зорганізована СУЖ, була успішною теж для „Свободи", яку часто згакували, як найстарший і найбільший український щоденник у вільному світі.

Спостереження і висновки

Наша ціль 10-ть тисяч членів УНС у Канаді в його 75-річний ювілей, поставлена нами твердо. Змагаємо щоб її осягнути. УНС здобуває собі повне право громадянства в Канаді і збільшується число його членів і симпатиків. Колишній „аргумент", що УНС, це „бизнес" а притім ще і американський, не має вже примінення. Хоч мусимо поборювати різні труднощі і перешкоди, я вповні переконаний, що коли спільними силами візьмемося до дальшої праці, враховуючи наші обставини та беручи до уваги наші спостереження і досвід, УНС в Канаді буде рости і розвиватися. Безперечно є багато ще річей, які у власному інтересі мусимо розв'язати, щоб облегшити нашу працю. До найосновніших зараховую:

1. Знайти дорогу до нашої молоді, яка з якихось прямо не зрозумілих причин не заінтересована УНС і часто забезпечується у чужих на відносно великі суми. На мою думку мало ми працювали і звертали на це свою увагу. Справа відмолодження наших секретарів-організаторів, є справою нашої будучности.

2. Поширення пропагандивних засобів: живе слово у наших радіомовленнях та друковане у нашій канадійській пресі. „Свободу" читає відносно невелике число, і то переважно членів. Широке громадянство не має прямо змоги довідатися будь-що про УНС.

.3 Не тільки престижева, але і конечна практична справа, це координаційний центр-Дім УНС в Торонті. 14 відділів, округа, канадійська канцелярія, як координатор дії не тільки Торонта, але цілої Канади, вимагають якнайскоршої розв'язки цього питання. Думаю, що правильне поставлення, може мати навіть корисний інвестиційно-господарський аспект.

4. Конечна дальша розбудова Західньої Канади. Приблизно 250,000 наших людей там — це невичерпна база розбудови УНС. Слід знайти там добрих обласного та місцевих організаторів.

5. Важливим, а при тім атракційним засобом у нашій праці, головно серед молоді, могла б стати добре зорганізована і вивінувана Канадійська Союзівка.

6. Постійні організаційні поїздки до відділів. Особистий з'взок, це незамінний засіб пожвавлення організаційної праці. Бодай короткий вишкільноорганізаційний курс.

7. Організування клюбів для молоді УНС, з товариським і спортовими влаштуваннями. Організування клюбів УНС для старших. Дискусійні зустрічі, доповіді, товариські вечорі і т.п.

8. Належне впорядкування морґеджової політики, яка часто з'їдає багато часу і нервів, коли вона не поставлена правильно спочатку. В Канаді ця справа повинна б бути впорядкована у першу чергу.

9. Призначені стипендійні чи допомогові виплати для студентів, установ чи організацій, повинні бути виплачувані у час, без попередніх додаткових прохань і т.п.

10. Окружні Комітети,які діють в Канаді, не мають ніяких фінансових засобів, хоч би на якесь скромне ведення своєї праці. Тому, що маємо тут до діла з іншими обставинами організаційного порядку, а відділи також, не збираючи додаткових членських внесків, не можуть прийти з допомогою, треба признати для Округ мінімальні субвенції.

Закінчення

Кінчаючи свій звіт головного радного, я подав у загальному не тільки те, що було зроблено але також як, на мою думку, варто б дещо зробити, щоб запевнити сталий і безперебійний розвиток і ріст УНС в Канаді. Я свідомий, що звіти других членів головного уряду з Канади, а зокрема звіт заст. гол. предсідника дир. Б. Зорича багато в дечому доповнять мій звіт, який торкається тільки частини союзового життя і праці в Канаді. Багато виконаних нами часто не легких завдань, завдячуємо не тільки ідейній праці наших головних урядовців, але і цілого ряду наших секретарів-організаторів. Гармонійна співпраця, вирозуміння і кожночасна готовість допомогти другому — були нашою девізою, і тому ми мали успіх, УНС в Канаді це вже одна з більших суспільно-громадських і братсько-запомогових, а притім економічно-господарських, установ і такою її всі союзовці хочуть бачити і бажають, щоб у тім знайшли своє місце кожна українська людина. Щирою подякою за співпрацю всім, з ким мені приходилося співпрацювати, кінчу свій звіт з переконанням, що взятий на себе обов'язок здобути 10-ть тисяч членів до великого ювілею УНС, ми виконаємо. Спільними силами розбудуємо нашу заморську твердиню на добро і славу цілого українського народу.

Звіт головної радної Анни Дубас

There are in the life of every individual those years that are tragic and sad. Such was the year 1967 in my personal life. However the spark of ambition is not dead, and the desire to work is still alive. Surely the UNA and I will reach new heights in the future.

I attended all organizational meetings held in the Newark District and when called upon attended many affairs throughout the state of New Jersey representing the Ukrainian National Association.

All spring of 1967 my office was a beehive of activity, since it served as the official headquarters of the International Soccer Game. For three months we were mailing tickets and receiving collections. On May 10, 1967 in Harrison, N. J.the Ukrainian National Association sponsored the International Soccer Game between the Ukrainian All Stars and the Scottish Dundee team. It was a lot of work but it was well worth it, as the Ukrainian National Association played host to over 4,000 people.

In June 1967 I attended the 50th Anniversary of Branch #155 in Perth Amboy N.J. This is the branch that "New Jersey's Mr. UNA" Michael Fedynyshyn leads. Present at the banquet were Mr. and Mrs. Lesawyer and Mr. and Mrs. Sochan.

On July 4th, I represented the UNA at the dedication and blessing of the ground for the Ukrainian Catholic Church in Kerhonkson, N.Y. The other members of the executive board were Dr. Padoch, Mr. Slobodian, Mrs. Dushnyk and Mr. Hawrysh. In September 1967, at the request of the home office, I attended the dedication and blessing of the Ukrainian Orthodox Church in Clifton, N.J. At the banquet in Passaic, N.J. I spoke in behalf of the UNA.

In October I attended the N.J. Fraternal Congress in Atlantic City, N.J. I feel that all members of fraternals could benefit from such meetings. It was an inspiration to hear how other organizations foster the spirit of brotherly love, and how that spirit bears fruit. Present at the New Jersey meeting were Mr. and Mrs. Lesawyer, Mr. Sochan and the late Mr. Kokolski.

In November I attended the World Congress of Free Ukrainians with all of you as a delegate. On Tuesday, November 14th, I helped entertain the international guests at Soyuzivka. The trip was headed by Dr. Padoch, Dr. Gallan, Mrs. Dushnyck, and Miss Chopek.

In 1967 I wrote four articles on insurance for the Ukrainian Weekly. I am secretary of Branch #133 which has a membership of 181. In 1965 when I was elected secretary of the branch it had a membership of 80. Last year there were 12 new members.

Besides my activities in the UNA I am also active in the Ukrainian community in the following capacities:

Financial secretary and later member of the executive board of the Ukrainian Community center of Newark. and Irvington, N.J. Chairman of the membership drive of Souiz Ukrainok Branch #28 Newark, N.J. Member of the executive board of the Newark Branch of Ukrainian Congress Committee of America.

Director of the Trident Savings and Loan Association of Newark, N.J. Vice-President of the Board of Education of the town of Irvington, N.J. Member of the executive board of the Newark branch of "Ridna Shkola." Secretary and organizer of the Ukrainian American Civic Association of Irvington N.J. This is the most active group of Ukrainians taking part in local politics in the whole state of N.J. Although we are a small community — still the Ukrainians have over 5,000 votes and are getting recognition. Member of the executive board of the N.J. State Democratic Club. I have attended and spoken at numerous banquets, meetings and conferences.

The Ukrainian American youth finds me a ready and willing advisor. I am very grateful that young people seek my advise and many times share their problems with me. Perhaps because I am not a mother, they feel I am on their side of the fence. I feel that a warm and lively contact with our youth is our hope for the future.

The UNA in my youth was that "light in the dark night," that one organization that was always ready to lead the way. I try to foster this idea in our youth to look to the UNA with that extra special problem. When others won't and can't understand, try the UNA, I tell them. It was the UNA which gave us the first English language newspaper, it was the UNA which helped give birth to the first Ukrainian youth organization which the Ukrainian Youth League of North America, and the UNA which is always looking to new horizons.

Звіт головного радного Володимира Запаранюка

Моє звітування перед Головним Урядом та членами Українського Народного Союзу, буде за другий з черги рік моєї служби, як головного радного УНСоюзу.

Звіт мій одночасно відноситиметься до Ютицько-Сиракюзької Округи Відділів, якої я є головою й 484-го Відділу УНСоюзу, якого я є секретарем уже 18-ий з черги рік. Ці три обов'язки, я виконував минулого року, в міру моїх можливостей. Не зважаючи на вислід моєї праці, бо не все й не кожний вклад праці приносить успіх, я старався, щоб моя Округа і мій Відділ не відставали від постійного розвитку. Як голова й організатор Округи, мені не раз приходилося виїздити в терен, відвідувати занедбані Відділи, писати листи й клякати телефоном секретарів Відділів. Не раз це коштувало багато труду, а ще більше нервів, але для задовільного успіху, це все варто перенести. Хоч моя Округа розкинена на величезному просторі, все ж таки придбала одну третю частину своєї квоти нових членів. До найкращих Відділів Округи належать: Відділ ч. 39 в Сиракюзах, 271 в Елмайрі, 21 в Джансон Сити, 38 і 283 в Оборн, 192 в Геркімер та 58 в Ютиці. До менш успішних, або не діяльних Відділів, належать 121 в Ром, 202 в Оборн, 263 в Фултон, 317 в Сиракюзах, 330 в Литл Фолс і 398 в Бінгемтон. Ал є надія, що з вичислених неуспішних Відділів деякі поправляться, коли придбають енергійних секретарів. Деякі Відділи потребують злуки з успішними Відділами.

Не можу оминути в моєму звіті, невтомного союзового працівника, бувшого голови Округи, а під сучасну пору її почесного голови, сеньйора американсько - українських діячів, п. Івана Пігуляка, який дуже багато допомагає своїм досвідом і прикладом у розвитку Округи.

У звітовому часі моя Округа відбула двічі зустріч с членами Екзекутиви УНСоюзу. в дні 23 квітня 1967 р. з головним касиром бл. п. Іваном Кокольським під час річних окружних зборів у Сиракюзах та 1-го жовтня 1967 року з головним предсідником п. Йосипом Лисогором під час організаційних окружних зборів в Ютиці.

Як відділовий секретар я старався про постійний доплив нових членів. Минулого року, я придбав 26 нових членів й тим самим увійшов у склад Клюбу Заслужених Союзовців, вже сьомий за чергою рік. Не менше праці вимагали вдержання й обслуга давнього членства Відділу, що становило з кінцем минулого року 450 членів. Ті, що знають відділову секретарську працю, свідомі того, що на придбанні членів не кінчається секретарська праця, бо, щоб вдержати новопридбаних членів, треба постійної активности, яка зуживає багато часу й труду. Але я не жалію ні часу, ні труду, бо працювати із своїм народом й для свого народу є для мене найбільшою приємністю.

Окрім вже сказаного, я ще мав нагляд над Союзовою Округою в Трой, якої головою був п. Павло Шевчук, що виконував обов'язки голови Округи задовільно. 28 травня 1967 р., відвідав я Округу в Трой під час річних зборів, а 30 вересня 1967 р., під час окружних організаційних зборів. Того ж самого дня, як репрезентант УНСоюзу, взяв я участь в бенкеті з приводу 50-ліття Української Національної Революції пов'язаного із 25-літтям створення УПА, який відбувся в столиці нюйоркського стейту, Олбані.

В днях 16 і 20 листопада 1967 року, подібно як інші члени Головної Екзекутиви, Головного Уряду та делегати багатьох Відділів УНСоюзу Америки й Канади, взяв я участь, як делегат УНСоюзу, у Світовім Конгресі Вільних Українців в Ню Йорку. У зв'язку з цим нехай буде мені вільно висловити мою думку про відбутий СКВУ. Тут до певної міри, мрія українців у вільному світі сповнилася, бо була нагода брат - брата обняти, без уваги на релігійні, політичні чи інші різниці. На Конґресі утворено Український Світовий Секретаріят, винесено відповідні резолюції і т. п., але коли брати до уваги зовнішнє обличчя СКВУ, він сходив більш на льокальну імпрезу, а не на імпрезу світового маштабу. На багатьох імпрезах льокальних бувають амбасадори вільних країн, стейтові губирнатори, сенатори й конґресмени та діячі визначного наукового й політичного стажу. Невідомо, чому допущено до промови представника „Корпусу Миру", який ні словом не згадав про те, що український народ прагне самостійности. Дальше, що ж нам делеґатам УНСоюзу сказав п. Саржент, голова радіо „Свобода"? Іншими словами, допущено до промов на СКВУ представників п. Раска, антиукраїнської політики стейт - департаменту. Де ж ділися приятелі під час СКВУ як: сенатори і конґресмени, яких ми часто оваційно вітаємо під час конвенцій УНСоюзу, УККА та інших організацій. Сухе односторінкове платне оголошення в „Ню Йорк Таймсі" не рятувало зовнішнього обличчя СКВУ. Натомість врятовано зовнішнє обличчя СКВУ, завдяки перебуванню на Конґресі кол. прем'єра Канади Діфенбейкера і його промова, що треба завдячувати канадійським українцям, в тому й союзовцям. Також врятували зовнішнє обличчя СКВУ зорганізовані Організаціями Визвольного Фронту демонстрації під Об'єднаними Націями й під большевицькою амбасадою в Ню Йорку, що викликали зацікавлення українською визвольною справою, в пресі, радіо й телебаченню великої світової метрополії Ню Йорку а то й всієї Америки.

Вертаючись до союзової праці, хочу ще підмітити, що на протязі звітового року, я був у тісному зв'язку із Головною Екзекутивою УНСоюзу й виконував всі наложені на мене обов'язки. Поза союзовою працею, я виконував чимало праці в суспільно - громадських організаціях. Коли моя праця увінчалася успіхом для УНСоюзу, то це є заслугою всіх тих, які співпрацювали зі мною.

(Продовження на стор. 5-ій)

IX. ЗВІТИ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОЇ РАДИ:

Звіт головного радного Дмитра Попадинця

(Продовження зі стор. 4-ої)

Оце вже другий раз після Конвенції УНС з'їжджаємось на цей кусок „Вільної України на американській землі", під зоряне, синє небо „Союзівки, що прямо занурюється в повені розцвілого квіття і дерев, на другу річну сесію — Головного Уряду Українського Народного Союзу.

Збираємось, щоб спільно підвести підсумки минулорічної праці і на базі здобутків і завдач, світел і тіней, накреслити плян праці на біжучий рік. З'їжджаємось, як представники союзової, широко розкинутої бо аж двома океанами по всій північно - американській землі, громади, обвантажені вимогами нашого многогранного, національно - громадського, господарчого а навіть і політичного життя.

Та не всі є тут, як то було минулого року, бо один із нас, якому минула конвенція довірила портфель фінансів, знемігся на життьовому шляху — серце його відмовило дальших услуг — і змусило його перенестись у засвіти й там зголоситись делеґатом від нас — членів Головного Уряду і всіх членів наших, на постійну конвенцію тих, що в часі 74-ох років УНС знемоглись в союзовому марші й перенеслись у стан спочинку. Нехай добра згадка і вічна пам'ять про Покійного св. п. Івана Кокольського буде постійно поміж нами.

Хоч 1067 рік наша Округа закінчилась з невеличкою організаційною надвишкою, то придбала вона в ньому заледве 45% числа членів, здобутих у попередньому 1966 році. Ця разюча знижка промовляє за тим, що нам є потрібний постійний організатор, бо секретарі відділів поза щоденною працею на життя, збіркою вплат від членів і родинними та громадськими обов'язками, не вспівають з організацією нових членів.

Мої особисті і організаційні зв'язки як члена Головного Уряду й голови управи Окружного Комітету з управами відділів і членами управи Окружного Комітету, у формі частих телефонічних розмов, участи у засіданнях і зборах та принагідних розмов були спрямовані на вдержання активности Округи.

Конфлікти, що часом виринали, нам вдалось позитивно зліквідувати і постараємось вдержувати повну співпрацю і взаємну толеранцію та пошану. Але найважливіше, що є на потребу для розвитку Округи, це окремий окружний організатор.

Згідно урядової статистики на території нашої округи живе понад 15 тисяч осіб, яких батьки або й вони самі походять з України. Число наших членів УНС дорівнює ледве 10% членів українців в Окрузі. Приєднати до УНС решту це наше найважливіше завдання.

Минулий діловий рік в Канаді взагалі, а в Квебеку зокрема, був дуже активним і атрактивним. Ми відзначали 100-річчя Канади, 75-річчя нашого поселення та 55-річчя Пласту, десятьденним з'їздом на оселі Батурин 1500 осіб пластової молоді, далі, 50-річчя української національної революції й державности і 25-річчя УПА. Світову Виставку, ЕКСПО — 67, „Людина і її світ", відвідало понад 50 мільйонів осіб з цілого світу, а в тім немало українців.

До мене звертались в минулому і зараз звертається багато осіб, членів і нечленів УНСоюзу, в прерізних справах особистих і організаційних. Я стараюсь полагоджувати їх заінтересування якнайкраще, але є справи, яких я не всилі позитивно розв'язати, це справа грошового характеру.

Рівнож наше громадсько-організаційне опридiлення у відношенні до існуючих організацій і установ ще не є чітко впорядковане як на місцях так і в організаційній системі Комітету Українців Канади, бо установа із 8.000 членами в Канаді повинна мати статутово опреділене ключеве місце в президії КУК в централі і по місцевих відділах КУК, де існують Окружні Комітети Відділів УНС.

При цій нагоді я хочу подякувати всім членам управ відділів, членам управи Окружного Комітету і Окружної Управи за співпрацю і за приятельське відношення до мене та готовість співпраці у виконуванні моїх обов'язків.

Вірю, що довголітній досвід, знання обезпеченевих господарсько - фінансових і національно - громадських справ членів Головного Уряду допоможе нам встановити кращі методи для дальшого росту УНСоюзу на переломі його 75-річчя. Дальший ріст і розвиток УНСоюзу є потрібний не лише для добра членів, але й для добра всіх наших земляків в діяспорі і на Рідній Землі. Він допоможе наблизити довго очікуваний День Волі.

Звіт головної радної Анни Чопик

It is with great sadness that I prepare this report of my activities in the New England area, having just returned from the funeral of our dear friend, co-worker, and Supreme Treasurer of the Ukrainian National Association, JOHN KOKOLSKI.

It was on October 2, 1966, that I attended a testimonial dinner for John in his home town of Woonsocket, R.I. It was a very fine event, attended by Ukrainians of Woonsocket and the surrounding area, by representatives of many branches from Massachusetts and other parts of New England. Everyone there was so proud that one of their members had been honored by the General Assembly of the Ukrainian National Association by being elected to the Supreme Assembly as Treasurer. In his many long years of service to the UNA as a Branch secretary, as Supreme Advisor, as Comptroller and as Treasurer he endeared himself to his co-officers, workers and members, and this annual meeting will just not be the same without John Kokolski. Vichna yomu pamiat!

One of my first official duties in 1967 was the installation of the newly elected officers of Branch 238 in Boston, Mass. At this meeting we discussed the English version of "Veselka" which was so well received by the American born Ukrainians. It was the consensus of the opinions of those present that more English editions should be made available.

In May of 1967 I attended the annual executive Board meeting in Kerhonkson and actively participated in all of its deliberations.

In August 1967, I attended the closing of the Ukrainian Cultural Courses at Soyuzivka. From my conversations with some of the students, it would appear to me that it would be desirable to streamline and revamp some of he courses. Also, our branches should work hard to sponsor well deserving youth to these courses who would be interested in learning rather than just having a nice vacation in the Catskills.

On September 17, 1967, I was invited to deliver the principal address at the 60th anniversary of Branch 181, the Ukrainian Beneficial Society of Michael Drahomaniv, in Manville, Rhode Island. I also presented honorary certificates to the oldest members of the organization, one of them being Mr. Ilia Chorny, Mr. Chorny was one of the founders of the organization. The widow of another founder, Mr. Paul Lubinsky, who was also the first president of the society, was also present. I was greatly impressed by the fact that in the smallest state in the United States we can find a Ukrainian beneficial society which has existed for 60 years, and is still extremely active.

In October 1967, the UNA District committee of Boston held a meeting at which Dr. Padoch was the principal speaker. The meeting was well attended by members from the three Boston Branches. An added attraction at the meeting was the showing of the films on Soyuzivka.

In November 1967 I attended the World Congress of Free Ukrainians held in New York City. It was truly an inspiration to me, to see and hear Ukrainian leaders from all over the world. Our Association sponsored a tour of Soyuzivka during the Congress for the delegates from outside the United States. I was one of the welcoming party of our executives, and I believe our efforts were well received. The management of Soyuzivka outdid themselves, and I feel certain that our efforts were well received, and that the delegates will have many fond memories of that "Bit of Ukrainian Soil in the United States."

I also attended the Supreme Assembly meeting held in New York City during the Congress where many important matters for the good of our organization were discussed and eral articles for the Ukrainian Weekly.

During the year I was extremely active as public relations chairman of the New England Fraternal Congress. I was instrumental in having President Joseph Lesawyer invited to speak at the summer meeting held on June 17, 1967 in Webster, Massachusetts on the subject of "Fraternal Aspects of Fraternal Benefit Societies." Representatives of our various branches in Connecticut, Rhode Island and Massachusetts were present. I also arranged for a UNA exhibit at the meeting which proved to be interesting to the participants of the congress.

In June of 1967, during fraternal week, I arranged for the signing of proclamations by various governors in New England, and appeared with the executive officers of the New England Fraternal Congress for the signing of proclamations in the Governor's Office and the Mayor's Office in Boston. I also sent out many press releases and was successful in getting publicity in our local papers.

In August 1967, with John Kokolski I attended a round table discussion of various aspects of selling of insurance programs to prospective members.

In November I was elected to a second term as Director of the New England Fraternal Congress. Mrs. Anne Remick, the very active secretary of Branch 238 in Boston, was appointed Chairman of the Public Relations Committee to succeed me.

In the early part of 1968 I attended a dinner meeting at the Harvard Faculty Club which was arranged by Professor Pritsak with reference to the possibilities of the establishment of the Ukrainian Chair of Studies at Harvard. I also attended the meeting held at the Office of the Treasurer at Harvard along with Mr. Lesawyer, Mr. Dragan, Professor Pritsak and other members of the Committee.

Throughout the year, I conducted several meetings of the UNA Regional Committee, during which we discussed membership drives, planned our October meeting, and made plans for the celebration of the 75th anniversary of "Svoboda." I also attended various Ukrainian activities in the Boston area was chairman of the public relations of the Boston Branch of the Ukrainian Congress Committee of America and represented the UNA to the best of my ability.

Звіт головної радної Марії Демидчук

Минає рік, як Головний Уряд УНС відбув свої річні збори тут на Союзівці. Цього року ми знову з'їхались, щоб проаналізувати позитиви і неґативи нашої праці в минулому році.

УНС названо свого часу, „Союзом праці, ідей і інтересів". Як бачимо, ділянка праці УНС дуже широка, всі урядовці та члени УНСоюзу від самого його заснування по нинішній час, на тій ділянці віддано працюють. Ця праця не є легкою, а часто й невдячною, але коли вернемося взад 30-40 років, коли то в Америці чи Канаді були інші відносини, далеко тяжчі як сьогодні то скажемо собі, що доля для теперішнього Головного Уряду УНС є далеко ласкавішою, як була для багатьох наших попередників.

Мій звіт, як Головної Радної, не буде довгий, я ограничусь до моєї конкретної праці. Одверто можу сказати, що я не зробила багато, але зробила це, що було в моїй силі спроможності.

Як головна радна, якої обов'язком є дбати про добре ім'я, добро і поширення моєї організації, я ніколи не поминула нагоди, щоб доложити дальшу цеголку до її будови. На протязі 1967 р. я приєднала 10 членів, які стали солідними членами УНС, а в будучності може й станують провідниками. На терені Ню Йорку в Окружнім Комітеті Відділів УНС я займала пост місто-голови. Я брала участь у всіх окружних нарадах і своїм досвідом старалась прислужитися у плянуванні і праці Відділів. У Відділів ч. 293 веду секретарство вже понад 25 років, і при помочі інших урядовців Відділу, на протязі того часу, розбудувала цей Відділ з маленького гурта до великої громади, яка начисляє 315 членів. В році 1967 Відділ здобув 25 членів, з того 9 приєднав голова, Іван Ткачук, 6 приєднала голова Контрольної Комісії Відділу п-і М. Душник, а 10 я. В Світовім Конґресі Українців у Вільному Світі я брала активну участь, як репрезентантка УНС. На жіночій Секції СКВУ, на нарадах журналісток, була я секретаркою від жінок журналісток Америки. Крім того репрезентувала УНС на ювілею Запомогової Організації Українців Католиків з Закарпаття, в червні 1967. На зустрічі ґрадуантів в Ню Йорку в червні сказала коротку промову і роздала ґрадуантам книжки, як дар від УНС. В квітні брала участь в Конґресі Братських Організацій на терені Ню Йорку.

Крім того працюю в Окружній Раді СУА в Ню Йорку, де від довшого часу займаю пост пресової референтки. В моїй громаді взяла участь при створенні гуртка молодечої організації СУМА.

Тому, що наближаємось до великої річниці нашої організації, а це 75-ліття від її заснування, ми головні урядовці УНС повинні проаналізувати, чи йдемо слідами наших піонерів і чи виконуємо наші обов'язки і ширимо ці ідеї, які лягли в основу нашої організації. Очевидно, тепер інші часи і інші методи праці, але ідеї УНС лишились ці самі. Тож плекаймо і ширім їх, а передусім ідею братолюбства не лише словом, але й ділами.

УНС був завжди тою організацією, якої провідники і члени, крім чисто союзових справ, займались справами народними, тобто справами загального характеру для добра всього українського народу.

Хай дороговказом для нас і тих, що прийдуть по нас, буде праця і посвята наших піонерів з-перед 75 років.

Звіт головної радної Олени Олек

On January 22, 1967, together with Mr. Hirniak, Regional Organizer and Mr. Olek, Chairman of Chicago District Committee, we attended meeting in Hammond, Ind. of Branches #80-100-107-335 and 452.

In conjunction with the 2nd Annual Bowling Tournament, I met with Messrs. Jula and Hussar in Rochester, N.Y. on March 3 and 4th — and attended the tournament on April 15th and 16th — and then I stopped again in Rochester on my way to the Annual Sessions and attended the UYL-NA Sports Rally which was held in Rochester on May 20th.

Worked with St. Joseph's Church Committee and UNA District Committee in preparing the UNA Day which was held at St. Joseph's "Acres of Fun" carnival on August 27th — and even though I was in the hospital at the time of the UNA Day, it was a thrill to hear all the excitement of this day over the radio — and then I saw the movies of this UNA Day which looked very good.

On September 24th and again on December 10th I inspected the Midwest Soyuzivka sites in Gilbert, Ill. and St. Charles, Ill. — and now after seeing both sites, I go along with what the late John Kokolski said — the difference between these two sites is like the difference between a Ford and a Cadillac. The St. Charles site definitely is the site to consider.

On October 19th and again on October 24th I attended the Fraternal Underwriters Association of Chicagoland meeting in Lyons, Ill. and the Illinois Fraternal Congress — Fraternal Field Sales Conference, held in Elmwood Park, Ill.

The Ukrainian National Association was very well represented at the Illinois Fraternal Congress Bowling Tournament which was held in Chicago on November 18 and 19. Plans are even now being made for the next tournament which will be held in Chicago on November 8 and 9 of 1968.

In November I attended the World Congress of Free Ukrainians held in New York; sat in on the Women's Sessions in addition to all the other sessions. Also attended the meeting of the UNA Supreme Assembly.

On December 9 together with Mr. J. Evanchuk spent the day in Detroit making all the arrangements for the 3rd Annual UNA Bowling Tournament.

Two articles were contributed to the Trybuna-Women's Page.

Through the efforts of Mr. Roman Dublanycia and local radio station WOPA arrangements have been made for a spot announcement on the radio every week on the very popular Ukrainian Sports Hour, to the effect that "every Ukrainian should be a member of the Ukrainian National Association, the oldest and largest organization in the United States." And I still continue to broadcast on the Ukr. Radio Sports Hour and the director of this program together with the station announcer introduce me as the Supreme Advisor of the Ukrainian National Association.

Despite the fact I was out of "commission" for over two months, I concluded the year by signing up 18 members.

Звіт головного радного Івана Одежинського

В місяці травні минає 10 років від 24-ої Конвенції УНСоюзу, коли я вперше був вибраним Головним Урядовцем. З гордістю та повним вдоволенням стверджую, що ця декада на пості головного радного та організатора пройшла з повним успіхом і я сьогодні, без найменшого сумніву, можу ствердити, що я виконав приняті на себе обов'язки та не завів довір'я делеґатам, які наділили мене довір'ям та віддали за мене свої голоси.

В часі цього десятиріччя постійної праці головного радного і організатора та впродовж шости років також на пості основника і секретаря 153-го Відділу УНСоюзу в Філядельфії я зорганізував поверх 1,500 нових членів, які досі вплатили членські вкладки на суму поверх одного мільйона долярів.

В тому часі я заклав три Відділи УНСоюзу у Філядельфії, а саме: Відділ ім. Луки Мишути, Пластовий та ім. Олега Ольжича. Майже ввесь мій час був присвячений головно організаційній роботі, спрямованій на приєднування нових членів. В минулому 1967 р. я приєднав 187 членів на загальну суму забезпечення поверх 300,000 дол.

Як головний радний я активно працював у Філядельфійській Окрузі, льояльно виконував дані мені доручення з централі, брав участь у союзових та громадських імпрезах, як також брав активну участь у позасоюзовому громадському житті: політичному, культурному і виховно - молодечому. Зокрема багато часу та енерґії присвятив я заснованому мною перед 4-рома роками Українському Американському Республіканському Клюбові, який по сьогоднішній день начисляє поверх 400 членів. Активна діяльність членів того Клюбу в політичному житті нашої країни здобула признання найвищих чинників міських, стейтових та федеральних республіканських установ. На закінчення мого короткого звіту хочу скласти щиру подяку Голові Контрольної Комісії УНСоюзу д-рові В. Ґаланові та головному радному Ст. Гавришеві за їх дружню співпрацю та допомогу в праці. Також хочу заявити, що і в майбутньому працюватиму для нашої великої установи з неменшою енерґією і відданням.

Звіт головного радного д-ра Михайла Данилюка

За звітний час виконував з доручення Головного Уряду, Екзекутиви або за власною ініціятивою, таку працю або функції:

1. Репрезентував УНСоюз на XII З'їзді Делеґатів Українського Лікарського Товариства Північної Америки.

2. Репрезентував УНСоюз на VI Соборі Української Православної Церкви в ЗСА.

3. У складі Головного Уряду взяв участь у СКВУ.

4. Тримав зв'язок з американськими братськими установами в Міннесоті та інформував Екзекутиву про важливіші події.

5. Тримав зв'язок з місцевими Відділами УНСоюзу, брав участь у їх сходинах та зборах, допомагав інформаціями та контактом.

6. Відзивався в „Свободі" окремим статтями на біжучі важливіші теми українського життя.

7. Написав ширший репортаж про Осередок УПЦ в Бавнд Бруку, який згодом „Свобода" видала двома мовами для послуг УПЦ, і за який Собор та Консисторія висловила свою подяку „Свободі", що в свою чергу змiцнювало добрі відносини поміж УНС і православною громадою.

8. Відбув розмови з головою УНРади д-ром Я. Маковецьким та головою ВО УНР д-ром А. Фіґолем, вимінюючись думками на загальні українські теми та для затіснення добросусідських відносин поміж союзовою громадою і товариствами УНРади.

9. Уложив брошурку про „Медикер", яку В-во „Свободи" видало для широкого користування членством УНС та громадянством.

10. Започаткував та вів у „Свободі" нову колюмну „На медичні теми", яку подавав кожного тижня у вівторковому видання щоденника. Цей відділ вівся безперебійно і тим став першою колюмною такого роду в нашій пресі взагалі, що витримала вже цілий рік. При цьому одержав велику кількість відгуків та листів від читачів, яким персонально або в колюмні відповідав. З точки зору обслуги широкого членства УНСоюзу та громадянства вважаю що колюмну чи не за найважливішу функцію для добра громади, яку мені довелося виконати на протязі минулого року, і я вдячний Редакції „Свободи" за довір'я та допомогу у виконанні цього завдання. Сподіваюсь, що ця клюмна буде і далі користуватись успіхом та виповнить сподівання членства УНС. Колюмну вів без оплати.

Інших завдань чи доручень від Головного Уряду та Екзекутиви я не одержував.

Звіт головного радного Андрія Джули

It is with great pleasure that I present my annual report to the Supreme Assembly, which is meeting during the week of May 12, 1968, at our Ukrainian National Estate in Kerhonkson, New York.

In September 1966, plans were formulated for our second annual bowling tournament. William Hussar of the host city, Rochester, New York, was named along with Helen Olek of Chicago and myself to represent Pennsylvania. We had a sports commitee meeting in Rochester, New York, on March 4, 1967, where all the major and minor details of the tournament were acted upon. The tournament was held in Rochester, New York, on April 15, 1967, and was a huge success.

Since Western Pennsylvania had a great many very small branches, it deemed necessary to merge them into larger ones. At the beginning of this year, 37 small branches were merged into 20. A large part of this merger was due to the efforts of our President Joseph Lesawyer, Supreme Secretary Dr. Padoch, and a great amount of the preliminary work was done by our Supreme Advisor and field organizer Stephen Hawrysz.

Sunday, May 9, was a memorable day for many jubilee members as they were presented with gold watches. The presentation was made by our Supreme President, Joseph Lesawyer. A short business meeting was held prior to this presentation.

During the weekend of July 19, our Supreme Treasurer and I attended the convention of the Ukrainian Orthodox Youth League which was held in Webster Hall, Oakland, Pittsburgh.

On August 19, Mr. Joseph Rodio, Mr. Walter Wuycik, and myself made a trip to Dawson, Pennsylvania, to inspect a possible site for a resort for the western section of the U.N.A. branches. A detailed report of all lands, buildings, etc., was sent to the home office. On August 28, I received a communication from Mr. Joseph Lesawyer that the matter would be brought to the attention of the next executive meeting. I am sorry to have to report that to this date, I have not received any word on this real estate.

Labor Day weekend I represented the Ukrainian National Association at the annual convention of the Ukrainian Youth League of North America in Toronto, Canada. Also representing our organization was the Supreme Vice-President from Canada, Bohdan Zorych, Supreme President Joseph Lesawyer and Supreme Advisors Myron Kuropas from Chicago and Taras Szmagala from Cleveland.

October 1 was a great day for Pittsburgh. The Diamond Jubilee of the St. John the Baptist Ukrainian Catholic Church was celebrated with a concert and banquet. This event will be remembered by those in attendance for two hours prior to the banquet, the hotel workers went out on strike and dinner was served by the hotel personnel. Vice-President Walter Sochan and I attended this affair. In the afternoon, we visited the Ukrainian-American Radio Hour. Mr. Sochan was introduced to the radio audience by its director and announcer, Mr. Michael Komichak. After the radio interview, a meeting of all the branches in Western Pennsylvania was held in the Roosevelt Hotel.

Two weeks later, on October 14, Mr. Joseph Lesawyer and myself attended the Golden Jubilee of Branch 120 in Aliquippa, Pennsylvania.

(Продовження на стор. 6-ій)

IX. ЗВІТИ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОЇ РАДИ:

Звіт головного радного Андрія Джули

(Продовження зі стор. 5-ої)

During November and December, plans were made for the third Ukrainian Bowling Tournament. Supreme Controller, John Evanchuk was selected Sports Committee Chairman with Helen Olek as Secretary and myself as Vice Chairman. The tournament is to be held in Detroit on April 27. These bowling tournaments are attracting more young people every year. There should be more emphasis directed toward tournaments such as this. These tournaments tend to hold the Ukrainian youth together.

As to my immediate area, Derry, Aliquippa and Ambridge take a very active part in other sports besides bowling. We help our young men to participate in basketball, Little League softball, Pony League baseball and golf.

I wish to thank all in my area and also all other towns for all the help they have given me in exercising my duties as a member of the Board of Advisors.

Після закінчення звітування головних радних, о год. 11 : 20 ніччю, відложено наради до наступного дня, а саме до середи, 15-го травня 1968 р. о год. 9 : 30 ранку.

Третій день нарад

Середа, 15-го травня 1968 р.

ШОСТА (РАННЯ) СЕСІЯ

Шоста сесія нарад Головного Уряду УНСоюзу розпочалася о год. 9 : 45 ранку. Її відкрив й нею провoдив заст. гол. предсідника інж. Степан Куропась. З уваги на те, що до дискусії над звітами головних радних (X. точка програми) не зголосився ніхто та що попереднього дня відбулося звітування управителів „Союзівки" (XI. точка програми) та дискусія над ним (XII. точка програми), схвалено приступити до т. XV-ої, а саме приняття звітів та уділення абсолюторії, після якої відбудеться звітування Спеціяльних Комісій УНСоюзу.

XV. ПРИНЯТТЯ ЗВІТІВ

Голова Контрольної Комісії, д-р Володимир Галан, запропонував приняти до відома всі звіти, зложені членами Екзекутиви, головним редактором та членами Головної Ради й уділити їм їм абсолюторію. Внесення піддержали всі другі члени Контрольної Комісії, після чого його схвалено всіми голосами приявних.

Після цього, на внесення гол. радного Василя Дідюка, піддержане гол. радними В. Запаранюком і Т. Шпікулою, одноголосно схвалено приняти до відома звіти Головної Контрольної Комісії та її членів й уділити їм вотум довіря.

Після цього приступлено до звітування Спеціяльних Комісій.

XIII. ЗВІТИ І РЕКОМЕНДАЦІЇ СПЕЦІЯЛЬНИХ КОМІСІЙ

Звіт і рекомендації Комісії для Публічних Зв'язків та Преси

Справи преси

Комісія під проводом першого заступника головного предсідника інж. Степана Куропася й в дальшому складі гол. урядовців Богдана Зорича, Володимира Сохана, Анни Чопик і д-ра Михайла Данилюка на своєму засіданні в дні 14 травня 1968 схвалила такі рекомендації:

1. У 75-ліття „Свободи" Комісія пропонує Гол. Урядові винести окрему резолюцію, щоб відповідно і гідно відзначити цей величний ювілей нашого органу, закликаючи і нашу союзову громаду, і все українське громадянство далі допомагати „Свободі" у її розвиткові.

2. Комісія стверджує величезний вклад „Свободи" в українське життя та розвиток УНСоюзу, а в останніх подіях української громади у вільному світі зокрема. Також стверджує покращання газети в оформленні та редагуванні в останніх часах та сподівається дальшого вдосконалення в міру наявних сил та фондів.

3. Комісія пропонує дальше поширення в „Свободі" дописів та репортажів із союзового життя.

4. Комісія пропонує скорочування таких матеріялів, які є повторенням або які себе дуплікують різнородними авторами. Це зокрема торкається різних закликів, звернень та різних „Послань" наших Церков, що часто висловлюються в це саме свято, в цій самій формі різними Владиками чи Проводами Церков.

5. Комісія пропонує покращання адміністрації „Веселки", яка, на думку Комісії, є відповідальна за упадок передплат журнала.

6. Комісія пропонує надалі видавати „Веселку" українською мовою кожного місяця та англійською мовою кожного кварталу.

7. Стверджуючи поширення круга співпрацівників та дописувачів, Комісія пропонує дальшу розбудову цього круга різнородних прошарків нашого громадянства та членства УНСоюзу.

8. Комісія вважає, що „Свобода" могла б себе сама частіше рекламувати, щоб тим способом поширити число своїх читачів.

Справи публічних зв'язків

1. Комісія вважає, що справа Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті є черговою дуже важливою акцією спрямованою для користи у розвиткові української науки і піднесення престижу української проблематики у вільному світі і в Україні і вважає, що допомога діячів УНСоюзу та „Свободи" в цій ділянці була і є доцільною та конструктивною. Комісія рекомендує дальшу підтримку цій Катедрі нашими органами, активом, Відділами та Гол. Урядом.

2. Щоб активно допомогти Катедрі Українознавства при Гарварді, яка плянує відкриття цього вересня, Комісія пропонує Гол. Урядові та його Екзекутиві свою дотацію на Катедру і стати одним із фундаторів Катедри. Для цього Комісія пропонує, щоб дотацію в цьому році розділити лише у обмеженій висоті, а решту, не менше, як у висоті 10 тисяч доларів, призначити на Фонд Катедри Українознавства при Гарварді.

ЗВІТ І РЕКОМЕНДАЦІЇ КОМІСІЇ ДЛЯ ЖІНОЧИХ СПРАВ

The UNA Women's Committee, consisting of the following five UNA women officers, UNA Vice-President Mary Dushnyck, chairman; UNA Advisors Maria Demydchuk, secretary, Anne Dubas, treasurer, Anna Chopek, vice-chairman, and Helen Olek, vice-chairman, reports as follows:

During the World Congress of Free Ukrainians all five were UNA delegates to the Congress and wore special UNA emblems which created much interest and elicited favorable comments.

Three officers, Mrs. Dushnyck, Miss Dubas and Miss Chopek, acted as hostesses to World Congress delegates from many countries who made the bus trip to Soyuzivka for luncheon and a tour. The delegates were greatly impressed by our bit of Ukraine in the Catskills and some were even envious that they did not have anything comparable in their countries. Dr. Padoch was in charge of this pleasant UNA event.

At the Women's session of the Congress, Mrs. Dushnyck delivered a lecture at the public relations workshop on public relations and reactions to the Ukrainian problem and struggle. Mrs. Demydchuk served as press secretary and wrote several articles on women's participation in the congress. UNA pens were distributed to many women delegates and guests.

The women officers contributed articles to be Trybuna Women's Page. However, the Christmas articles did not appear on one page — two were printed in Svoboda and the others in the UKR. WEEKLY.

The Women's Committee is now working on its program to be held at Soyuzivka on August 18th. This will be a family outing for members and non-members alike, with a program of group participation and interesting surprises for all. It is being held in connection with the 75th anniversary of Svoboda and the UNA. A committee of UNA women from adjoining areas is being formed to participate in this UNA event.

The Women's Committee hopes dates for UNA programs will be coordinated through the central office to avoid conflicts and for greater participation of UNA members in these programs.

A Pen Pal Club is being initiated by the Women's Committee for young people to correspond with our Ukrainian American servicemen in Vietnam. An article will appear in the Ukr. Weekly and the names of soldiers will be sent to readers upon request, by writing to the Weekly. Our servicemen should be remembered while serving our country in the jungles of southeast Asia.

The Women's Committee favors a special prize being given to the top UNA woman organizer; also women officers could be asked to attend more functions as UNA representatives; if extra copies of Veselka are available the women officers would be glad to distribute them to our UNA branches and elsewhere. The English-language issue could be placed in libraries.

The Women's Page will be continued with several innovations, and it is hoped contributions from women writers.

All five officers visit our sick and attend funerals of UNA members. They encourage parents to send their children to the children's camp at Soyuzivka and to register students for the Cultural Courses; they ask young ladies to enter the Miss Soyuzivka contest and the youth to subscribe to the Ukr. Weekly and to participate in UNA sports programs.

We look forward to having more women assume an active part in the growth of the UNA and becoming officers in their local branches and district committees.

ЗВІТ І РЕКОМЕНДАЦІЇ КОМІСІЇ ДЛЯ СПРАВ МОЛОДІ

Комісія, під проводом голови, гол. контролера Петра Пуцила та в приявності членів Івана Геврика, Тараса Шмагали, Степана Гавриша, Мирона Куропася, Василя Дідюка і Івана Одежинського, відбула свої наради дня 12-го травня 1968 і схвалила:

1. Відбути в тягу 1968 року два засідання, одне в осені, а друге в зимі й на них грунтовно застановитися над програмою для союзової молоді.

2. Скласти повний звіт зі своїх нарад на чергових річних нарадах Головного Уряду УНСоюзу, враз із конкретними рекомендаціями для схвалення.

ЗВІТ КОМІСІЇ ДЛЯ СПРАВ СПОРТУ

Звіт із нарад Комісії для Справ Спорту склав її голова гол. радний Іван В. Іванчук:

Засідання Комісії для Справ Спорту відбулося в неділю, 12-го травня 1968 на „Союзівці". Участь в засіданні взяли: Гелен Олек — секретар, Андрій Джула — заст. голови і касир, Марія Душник, Іван Геврик і Володимир Запаранюк та звітодавець — Іван Іванчук — голова Комісії. Відкривши засідання, голова подав звіт із проведеного крайового турніру круглів УНСоюзу, який відбувся в Дітройті. Він згадав про деякі труднощі, зв'язані з тим, що в Дітройті, місті турніру, не було ані одної дружини, яка брала б участь у турнірі. Все таки треба признати, що Комітет для переведення і підготовки турніру вклав у нього багато праці і вив'язався добре зі свого завдання. В турнірі взяло участь 25 дружин. Це невелике число, але так сталося тому, що звичайно найбільше дружин бере участь в турнірі власне із місцевости, в якій такий турнір відбувається.

Опісля відбулася ширша дискусія в справі круглових турнірів, в якій стверджено, що такі крайові турніри треба повторювати кожного року. Також винесено рішення, що на наступний рік треба буде попрацювати більш інтенсивно, щоб в турнірі взяли участь більше дружин. Члени Комісії вирішили теж скріпити акцію за підготовку змагань в інших родах спорту, як у гольфі, тенісі, бейсболі і софтболі.

Багато уваги присвячено справам спорту і збільшення спортової акції в Канаді, головно в околицях Торонта, Монтреалу і Вінніпегу.

Комісія для Справ Спорту схвалила однозгідно пропозицію бюджету, яку предкладає Головному Урядові до затвердження:

Крайовий турнір круглів	$ 3,500
Гольф	500
Теніс	500
Бейсбол і софтбол	1,000
Футбол (сакер)	500
Спортова акція в Канаді	1,000
Разом	$ 7,000

Вкінці нарад Комісія для Справ Спорту подала рекомендації, щоб при кожному Окружному Комітеті Відділів УНСоюзу були створені пости спортових референтів, які співпрацювали б із Комісією для Справ Спорту УНСоюзу.

Також вирішено на цих нарадах звернутися із закликом до всіх відділів і союзовців, щоб вони повідомляли Комісію про кожний випадок зацікавлення якоюсь ділянкою спорту серед молоді — членства УНСоюзу у своїх місцевостях. Такі повідомлення просить Комісія слати на адресу її голови Івана В. Іванчука: Mr. John W. Evanchuk, 9312 Shermer Rd., Morton Grove, Ill. 60053, або телефонічно: (3132) 965-4247 вдома чи (3312) 227-9179 в праці.

ЗВІТ І РЕКОМЕНДАЦІЇ КОМІСІЇ ДЛЯ КАНАДСЬКИХ СПРАВ

Канадська Комісія у складі: заст. гол. предсідника і директора Канцелярії Богдана Зорича, гол. контролера і голови Обласної Управи Західньої Канади мгра Івана Гевриka, головних радних і голов Окружних Управ: у Торонто Василя Дідюка і Монтреалі Дмитра Попадиця, по основному обговоренні всіх важливіших проблем союзового життя в Канаді, маючи на увазі перспективи широкого росту нашої організації на канадському терені, по узгідненні всіх поглядів, предкладає усім членам Головного Уряду УНСоюзу на цьогорічному засіданні такі погляди і рекомендації:

1. Клич до приспішеного походу 100,000 членства та 10,000 в Канаді в 75-річчя „Свободи" і 75-річчя УНСоюзу повинен заставити усе членство УНСоюзу, усі його організаційні клітини, а в тому й всі станиці УНСоюзу в Канаді разом із нами — членами Головного Уряду УНСоюзу в Канаді, до якнайбільших зусиль піднести на своєму терені організаційні успіхи і то кожного місяця, й тим самим запевнити УНСоюзові в Канаді постійний приріст членів.

2. Така важлива програмова ціль потребує теж обов'язково для своєї реалізації допоміжних чинників:

а) піднесення кваліфікацій секретарського стану й санації союзового життя у цих відділах, що не виявляють активности.

б) придбання для пожвавлення організаційної праці відділових чи постійних організаторів, якими треба б економічно господарити на відтинку організації нового членства.

в) відбувати вразі потреби вишкільно - секретарські курси і заправляти союзових діячів до асекураційного діла.

3. Підшукання обласного організатора на Захід Канади.

4. Видавання „Канадської Союзової Трибуни" у „Свободі" і в українській канадській національній пресі, бодай, що чверть року, яка звітувала б про наші досягнення і познайомлювала б українську спільноту в Канаді про велику працю УНСоюзу на всіх ділянках національного життя.

5. Набуття Союзового Дому — бодай на початок одного дому в Торонті, в якому знайшли б приміщення як Канадська Канцелярія так Окружна Управа з потрібною більшою кімнатою чи невеликою залею на наради чи ділові зустрічі з членством, і який був би теж сплачуваний рентом льокаторів. Це одна з пекучих потреб не тільки організаційного порядку, але теж престижево - пропагандивної доцільности.

6. Для збільшення успіхів організаційної праці — невідкличною потребою є більше пропаганди: преса, репрезентації на з'їздах, конференціях і ювілейних святкуваннях, а надівсе радіові систематичні передачі. Це у Канаді є дуже важливе й сильно допоможе в розгортанні організаційно - вербувальної дії.

7. Сім років уже йдуть старання усіх видніших членів УНСоюзу в Канаді, а теж і нечленів, представників суспільно - громадського життя, церковно - релігійних організацій і молодіжних виховних проводів та студентських університетських клюбів у Канаді про те, щоб придбати й розбудувати Канадську Союзівку, яка плекала б не тільки товариську культуру, але до певної міри виконувала б виховну працю і мобілізувала б довкруги союзових ідей провідну верству канадського українства. „Союзівка" в Канаді була б теж постійним пропагатором УНСоюзу для всіх відвідувачів, туристів, гостей, а передусім студентська та академічна молодь, молоді професіоналі та підприємці силою існування такого атрактивного центру були б з нашою установою у ближчому контакті і їх можна б тоді легше втягати в орбіту нашого впливу. Схвалення цієї думки, згідно доручення її виконання — це на часі конечне й пекуче завдання.

8. Наші чотири Округи працюють без найменшого бюджету, працюють без цента. А тим часом організаційне життя, доповнювання його активности, конечність зустрічей головних урядовців УНСоюзу в Канаді для виготовлення і узгіднення програми праці, вкінці для оживлення навіть самих себе і нових напрямних чи внесення нових ініціятив вимагають певного хочби скромного бюджету. Його ми мали на минулорічному засіданні вужчою Екзекутивою признаного, але досі в цілості не зреалізованого. Поновлюємо рекомендацію для канадських Округ такі бюджети: Торонто — 200, Вінніпег і Монтреаль та Ніягара по 150 дол. річно. Крім цього для Торонтської Округи просимо признати на річну вкладку до Метрополітального КУК 75.00 дол.

9. Немає, мабуть, організації, що хоче жити, рости і кріпшати, щоб її акція проводилась тільки при помочі писемних наказів, обіжників чи листування. Життя доводить, що безпосередні живі зустрічі є конечні. Тому ми, Головного Уряду, з Канади, вважаємо, що двічі до року для добра росту нашої в Канаді організації, повинні мати наші ділові наради і на них детально обговорювати як минулий етап праці року, так і реалізацію програми дальшої праці.

10. Прийняти постанову, щоб на Конгресі Комітету Українців Канади осінню цього року всі чотири члени Головного Уряду УНСоюзу репрезентували як делегація УНСоюзу, без огляду на те, що обов'язково мають приїхати теж представники Головного Екзекутивного Комітету, щоб бути учасниками Канадського Українського Координаційного Чинника.

Уже заздалегідь повести з рамени Канадської Канцелярії і всіх Округ заохоту Відділів, щоб союзове членство якнайчисленніше було заступлене на цьому Конгресі в характері делегатів. В часі Конгресу КУК слід було б відбути ділову конференцію УНСоюзу з представниками і членами УНСоюзу з цілої Канади. Програмою такої конференції займалася б Канадська Канцелярія разом із головами всіх чотирьох Округ.

11. Моргеджова політика в Канаді вимагає основного обговорення і деякої зміни і тому ми пропонуємо таки остут на річному засіданні знайти певний час, в якому Екзекутива разом із нами, членами Гол. Уряду з Канади, могли устійнити цілий ряд невідкладних і пекучих справ.

ЗВІТ І РЕКОМЕНДАЦІЇ КОМІСІЇ ДЛЯ ФІНАНСОВИХ СПРАВ

Комісія відбула своє засідання 12 травня 1968 та у констатувалась як слідує: д-р Володимир Галан — предсідник; Іван Ващук — заступник; Анна Дубас — секретар; Тарас Шпікула, Петро Пуцило і Дмитро Попадиця — члени.

Після дискусії рішено:

а) Порозуміватись кореспонденційним шляхом у всіх господарських справах, а висновки-відповіді зредаговані — передати до використання Головному Урядові — та до публікації в „Свободі" і „Віклі".

б) Додати до цієї Комісії особи, котрі бажали б працювати в ділянці економічних справ і зголосять свою охоту тут на зборах або пізніше, щоби їх кооптувати. Вже зголосив свою участь Іван Геврик.

в) Комісія не вимагає приділу ніяких фондів, а усі видатки будуть покривати члени з власних датків.

ДОПОВНЕННЯ ДО ЗВІТУ РЕД. А. ДРАГАНА

Іван Керницький - Ікер

У звіті головного редактора „Свободи" Антона Драгана, надрукованому в „Свободі" за 16-го липня, у відступі про щоденник, помилково пропущено:

До складу редакції, хоч він і не працює в її приміщеннях, належить уже від багатьох років наш заслужений і — треба сказати — всіми люблений письменник-фейлетоніст Іван Керницький — Ікер, який своїми щотижневими фейлетонами неraз допомагає редакції виходити із складної ситуації та сказати читачам у легкій, фейлетонній формі навіть найприкрішу правду. Крім своїх щотижневих фейлетонів, ред. Керницький від двох років має ще й окреме призначення: він редагує окрему сторінку „Союзівки".

На закінчення д-р В. Галан поінформував, що, з уваги на відхід Петра Пуцила з Контрольної Комісії, ця Комісія уконституювалася в такий спосіб:

Голова — д-р Володимир Галан
Заступник голови — мгр Іван Геврик
Секретар для української мови — Іван Ващук
Секретар для англійської мови — Іван Іванчук
Член Контрольної Комісії — Володимир Гіриак.

Після цього д-р Галан та всі члени Контрольної Комісії склали гол. касирові Петрові Пуцилові гратуляції з новим вибором та побажання повного успіху на новому пості, а зокрема переведення у життя всіх рекомендацій, які він як член Контрольної Комісії пропонував екзекутиві.

Гол. радний Андрій Джула повідомив, що в найближчий вікенд на Союзівці відбудеться спортовий турнір Ліги Американської Молоді, на який запросив приявних.

ЗВІТ ВИХОВНО - ДОСЛІДНОЇ КОМІСІЇ

UNA EDUCATION RESEARCH MOMMITTEE
MYRON B. KUROPAS, CHAIRMAN

The Education Research Committee of the Ukrainian National Associaton has attempted to accomplish two things during the past year:

(1) To explore the underlying educational objectives which serve as an ideological base for Ukrainian education in the United States.

(2) To achieve a modicum of recognition for the efforts of the Ukrainian-American community to preserve and maintain its ethnic identity from generation to generation.

With reference to our first endeavor, our preliminary investigation has indicated that in general, there is no clearly articulated statement that can be given in answer to the question — "What is the major purpose of Ukrainian education in North America?" What one generally finds are vague references to "the good of the child," "the preservation of our culture," "the good of Ukraine," etc. There seems to be little appreciation for any far-reaching utilitarian purpose. One receives the impression that the positive value of Ukrainian education is a "given," a first premise which needs no rationalization. It is still too early to tell if this sentiment is pervasive among Ukrainian educators in the United States or if it is representative of only a few. Further investigation is needed.

One thing, however, seems to be fairly certain. If the educators that attended the World Congress of Ukrainian Pedagogues in NYC last November are representative of the present ideological stance of Ukrainian education in the free world, then it is no exaggeration to conclude that the major frame of reference around which our educators formulate educational policy is that of education in a foreign and unsympathetic land. It may very well be that many Ukrainian educators in the United States will view this country as "foreign" to their dying day. The question that begs to be answered, however, is how much real rapport can exist between these educators and those Ukrainian students who view the United States as their native land.

With reference to the second endeavor of the UNA Education Research Committee, the following was accomplished in close cooperation with the Association of Ukrainian Pedagogues of the United States and the Ukrainian American Republican Association of Illinois:

(1) The formal recognition of the Ukrainian Saturday School in Chicago by Mr. Robert H. Hanrahan, Cook County Superintendent of Schools. On June 8, Mr. Hanrahan will present certificates from his office to the 49 graduates who successfully compled their "matura." For Chicago, this is an historic "first."

(2) The formal recognition of Ukrainian as an acceptable language for the fulfillment of the foreign language requirement for the Ph.D. degree at the University of Chicago.

(3) A modest research fellowship by the University of Chicago for the sudy of Ukrainian maintenance efforts in Chicago.

(4) In cooperation with the Cook County Superintendent's office, efforts are presently under way to obtain federal funds for the Ukrainian Saturday School under Title VII of the Elementary and Secondary Education Act as amended on January 2, 1968. A tentative proposal is under preparation.

Після закінчення звітів Комісій відбулася над ними дискусія.

СТОЛИЦЯ КАНАДИ ЗУСТРІЛА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

О год. 6.30 по полудні Блаженніший відправив Молебень в заповненій по береги місцевій українській католицькій церкві св. Івана Христителя.

О год. 8:00 ввечорі в балевій залі готелю Шато Лоріє відбувся формальний бенкет на пошану Архипастря. Почався він традиційно співом гимну Канади, молитвою в намірениі Папи Павла, та піднесеним сенатором Юзиком тостом на честь королеви Єлисавети. Проводив бенкетом проф. д-р Константин Біда, голова Славістичного відділу на Оттавському університеті.

Після вступних привітань, першим забрав слово Апостольський Делеґат Архиєпископ Клярізіо. Він згадав із зворушенням свою зустріч з тоді ще Митрополитом Йосифом після його звільнення з каторги та приїзду до Риму. В дальшому Апостольський Делеґат в Оттаві говорив про те, що Католицька Церква однаково шанує і плекає всі свої обряди, а український обряд має — після латинського — найбільше визнавців. Кардинал Йосиф своїм ісповідництвом та терпіння й опісля піднесенням його до кардинальської гідности підніс ще більше престиж Української Католицької Церкви. Архиєпископ Клярізіо з приємністю відмітив деякі особисті зміни у Верховного Архиєпископа: „Їх Еміненція тепер усміхається ...", Він сам, Архиєпископ Клярізіо, робив багато старань, щоб Кардинал приїхав до Канади, бо він добре знайомий з організацією та могутністю Української Католицької Церкви в Канаді та вважає, що ця Церква є одним з багатьох аргументів, щоб Помісна Українська Католицька Церква „змагала до найвищого щабля" — сказав Апостольський Делеґат, виразно натякаючи на можливість Українського Католицького Патріярхату.

З черги промовив ректор Оттавського університету Роджер Гіндон, що є рівночасно президентом Асоціяції Університетів Канади. Привітавши українського Архипастиря, він висловив свою радість, що в професорській колеґії очолюваного ним університету є поважна кількість українців між ними й такі видатні імена, як приявні на цьому бенкеті сенатор проф. Павло Юзик, провідник бенкету проф. д-р Константин Біда та інші. Він зокрема радий, що Верховний Архиєпископ сам видатний науковець. Блаженніший Йосиф Сліпий тепер одержить від університету св. Павла, зв'язаного з Оттавським університетом, почесний докторат теологічних наук.

Слово привітання виголосив ще французький архиєпископ Оттави, Преосв. Плурд, а від імені очолюваного ним Громадського Комітету промовив сен. Павло Юзик. Він говорив про безприкладні українські успіхи в Канаді, що треба завдячувати з одного боку великим чеснотам українським поселенців, а здругого пригожим умовинам, що їх дає для розвитку Канада та канадійська система. Високі ідеали українського народу, канадійська система та ідейна й організаційна єдність українців є тими головними передумовами, що склались на українські успіхи в Канаді. Сенатор вважає, що українців в Канаді, як і в інших вільних країнах, здали іспит своєї зрілости й тепер вони оправдано можуть сподіватись свідоцтва тієї зрілости у формі Українського Патріярхату.

Про Верховного Архиєпископа та його зусилля в Римі, включно із створенням Українського Католицького Університету та будовою храму св. Софії, говорив українською й англійською мовами Владика Ізидор з Торонта. Вкінці слово забрав сам Почесний гість, Блаженніший Верховний Архиєпископ. Від часу свого приїзду на відвідини в Канаді він переїхав великий обшир, бачив багато людей і осель і хоча він завжди мав про українців в Канаді найкращі уявлення, то дійсність, яку він побачив, переходить навіть найсміливіші мрії. Він безмежно радий вітальністю українців в Канаді та їх повною участю в житті своєї країни, включно з участю в її Уряді, що так ядерно унаглядненe зокрема тут, у столиці.

На бенкеті було 250 осіб, що на Оттаву є великою кількістю. Між приявними Владиками був Єпископ Шикаґа Преосв. Ярослав Ґабро.

Бенкет закінчено співом молитви „Боже, вислухай благання" та співом королівського гимну „Боже щасти".

На середу, 17-го липня, були заплановані врочистості надання українському Архипастиреві почесного докторського диплому на університеті св. Павла, після чого Їх Блаженство мав виїхати до Квебек Сіті на зустріч з канадійським кардиналом Руа. На четвер і п'ятницю були передбачені відвідини в Монтреалі із Архиєрейською Службою Божою в Ст. Джозеф Ораторі, найбільшій католицькій катедрі Канади, опісля врочисте прийняття на пошану Гостя і в суботу 20 липня, його виїзд до Філядельфії, звідки почнуться його історичні відвідини в З'єднаних Стейтах Америки.

Вашинґтон, Д. К.

ВІСТІ З ОСЕРЕДКУ УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ СЕМІНАРІЇ

3-го квітня відбулася в Осередку друга з черги Конґресова доповідь про переслідування релігії поза залізною заслоною комунізму. Таку традицію встановив собі Осередок і щороку запрошує визначного члена Конґресу для такого реферату.

Доповідач був загально відомий у нашій суспільності достойний конґресмен з Ілліной, Едвард Дервінські, член Комісії Закордонних Справ та делеґат на міжнародні конґреси Міжпляне-тарної Унії.

Достойного гостя привітав від Семінарії о. ректор В. Макух, а від Осередку проф. Р. Смаль-Стоцький, який згадав про великі заслуги конґресмена Е. Дервінського при ухвалі закону Конґресу для пам'ятника Т. Шевченкові у Вашинґтоні. Він запросив на голову засідання д-ра Лева Добрянського, професора Університету Джорджтавн, який представив доповідача.

Доповідач з власного досвіду знає краї, опановані комунізмом. Він підкреслив, що, помимо всіх заходів урядів, комуністам не вдалося відірвати народніх мас від релігії ні в Польщі, чи Чехословаччині, ні в Хорватії чи в Мадярщині. Він висвітлив з особистої подорожі дуже цікаві прозірки з Польщі і показав, що всі історичні пам'ятки церков є в доброму стані у Варшаві, Ченстохові, Кракові, Познані, і режим не нищить архітектурних цінностей так, як це робить московський комунізм в Україні, де майже цілковито знищено церкви княжої та Мазепинської доби. Тільки церковне шкільництво комуністичні влади у західніх поневолених краях винищили та переслідують католицькі семінарії, не даючи семінаристам звільнення від військової служби. Але у Польщі ще діє навіть католицький університет у Любліні, однак уряд податками намагається його зліквідувати.

По доповіді гість відповідав на запити і підкреслив, що в дійсне співжиття релігії з комуністичною диктатурою не вірить. Не вірить він також у пресові вістки про подорож Папи до Московського Патріярха, бо уважає, що патріярх є виконавчим чинником закордонної політики комуністичної диктатури. Він вірить, що скорше чи пізніше все те, що диктатура силою проти релігії встановила, буде силою народу зліквідоване, і щойно тоді для релігії прийдуть сприятливіші часи.

Мирон Гарасим — новий український лікар

Мирон Гарасим, син Петра і Софії, які приїхали колись із села Мацькович до Західньої Европи та мешкають тепер у Шикаґо, не бачив ніколи своєї батьківщини України, хоч зберіг любов до неї та володіє прекрасно рідною мовою. Народився він у столиці Баварії Мюнхені в 1944 р. Після переселення до Америки нелегко прийшлось його батькам промощувати шлях у новій країні. Погане здоров'я батька та фінансові обмеження стояли не раз на перешкоді. Однак незмінне рішення Мирона стати лікарем, наполеглива праця молодого студента та щира і амбітна допомога батьків увінчались успіхом.

Д-р Мирон Гарасим

Після семилітньої тяжкої та впертої праці Мирон ґрадіював із медичного факультету при Іллинойському університеті 7 червня 1968 р. День цей був не тільки радістю для Мирона та його щасливих батьків, але пам'ятним також для нашої союзової громади на цьому малому відтинку Шикаґо.

Вже 26 червня Мирон як лікар починає свою медичну кар'єру в рядах американської армії.

Щиро ґратулюємо нашому молодому лікареві та радіємо разом з ним та його родичами, які є членами 220 відділу в Шикаґо.

Багато щастя на новому шляху, Мироне!

І. Мелінишин
Секр. 220 Відд. УНСоюзу

РОЗМОВИ З БАТЬКАМИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

володіють українською мовою, швидко опановують англійську без будь-якої допомоги батьків. Але англомовним дітям опанувати українську мову з психологічних і мовних причин дуже тяжко, бо в англійській мові немає таких звуків, як ж, ль, р, х, щ, я.

4. Для збереження українських дітей і свого власного авторитету батьки мусять рішуче вимагати від дітей говорити між собою і з батьками лише по-українськи, посилати їх до українського дитячого садка, до школи українознавства, до українських молодечих організацій та безперебійно забезпечувати їх українською дитячою літературою.

5. Треба контролювати і обмежувати дітям користування телевізією, бо вона часто шкідливо впливає на їх виховання і здоров'я.

6. Ті українські діти, які допомагають батькам в їх щоденній домашній праці і перебувають під контролею батьків, краще розуміють і поважають своїх батьків, ніж ті діти, що перебувають довгий час в чужому середовищі, або пересиджують біля телевізора.

Діти — найдорожчий скарб батьків. Навчити дітей своїх говорити по-українськи та дбати про їх релігійно-національне виховання є головним обов'язком усіх українських батьків. Бо яка користь буде тим батькам, які лише про доми і гроші будуть дбати, а дітей своїх втратять? Чи добре їм буде доживати свого віку покривдженими і самітними? Українська мудрість відповідає на ці питання так: „Як постелиш — так виспишся!"

Т. Тенцук

ЗВЕРНЕННЯ ВІДДІЛУ УККА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ В СПРАВІ ПРИЇЗДУ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА

УКРАЇНЦІ!

День 20 липня 1968 р. залишиться для Філядельфійської Архиєпархії та для українців у ЗСА — днем історичної ваги. В цей день прибуде до нашого міста Верховний Архиєпископ Первоєрарх Української Католицької Церкви Блаженніший Кир Йосиф Сліпий.

„Приїзд Верховного Архиєрея Кир Йосифа до Америки буде однією з найбільших подій, яку будь-коли переживали українці в ЗДА" ,так висловився про цей приїзд Високопреосвященніший Митрополит Кир Амврозій, наш Владика.

І правдиво, бо в цьому дні українська спільнота зможе привітати не тільки найвищого, церковного Достойника, не тільки Князя і Верховного Архиєрея Української Католицької Церкви, але теж і цього бодрого, твердого та сильного духом сина України, який за Церкву і Народ карався довгих 18 років у сибірських казематах, мучився, але не каявся.

Серце кожної української людини на еміґрації є наповнене невимовною вдячністю та гордістю за цього сина України, великого ісповідника та страдника.

Обов'язком кожної української людини, без різниці на політичні переконання, є причинитися до якнайбільш величавого привітання та до якнайбільш урочистих торжеств, які влаштовує в пошану Верховного Архиєпископа, Кардинала Йосифа Сліпого Митрополітальний Комітет, у працю якого повністю включилась ціла українська спільнота Філядельфії, на чолі з місцевим відділом Українського Конґресового Комітету Америки, в якому об'єднані понад 120 організацій нашого міста.

Засвідчімо ж свою пошану і синівську любов до Верховного Архиєрея нашою масовою участю в усіх торжествах. Хай наша пошана і синівська любов до Верховного Архиєрея зродить подив у чужинців і проламає холод їхньої байдужости до наших справ.

Управа Відділу Українського Конґресового Комітету Америки у Філядельфії кличе до масової участи у торжествах членство всіх організацій і товариств нашого міста, зокрема членство всіх молодечих та студентських організацій, шкільну молодь, дітвору та цілу українську громаду міста Філядельфії та околиць, а саме: до масової участи в привітанню Блаженнішого, Верховного Архиєпископа Кардинала Кир Йосифа в суботу 20 липня 1968 р. о годині 2:27 по полудні на летовищі (Інтернешенел Ейрпорт)

до масової участи в бенкеті у пошану Його Еміненції Кир Йосифа, який відбудеться цього ж дня о годині 7-ій вечора в готелі Шератон.

до масової участи в Архиєрейській Богослужбі, яка відбудеться в неділю, 21 липня 1968 р. о год. 11-ій перед полуднем в СПЕКТРУМ,

до масової участи в зустрічі молоді з Верховним Архиєпископом в неділю, дня 22-го липня, негайно після Богослуження в СПЕКТРУМ.

УКРАЇНЦІ!

Докажімо, що ми зрозуміли повністю ці завдання, які вкладає на нас історичної ваги час!

Вітаймо Первоієрарха нашої Церкви гідно,
Вітаймо Його достойно!
Вітаймо Його масово!

За Управу Відділу УККА:

Іван Скальчук, виконуючий обов'язки голови

Вероніка Цеґельська, секретар

Філядельфія, 12 липня 1968 р.

СВЯТО ПЛАСТУНКИ НА „ВОВЧІЙ ТРОПІ" ВІДКЛАДЕНО

З огляду на приїзд Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого до Філядельфії та участь у його привітанні пластунів Філядельфії та багатьох інших пластових станиць пляноване і заповіджене вже на 20-го і 21-го липня „Свято Пластунки" відкладено на тиждень пізніше. Це свято відбудеться на пластовій оселі „Вовча Тропа" біля Іст Четгему в днях 27-го і 28-го липня.

ПОДЯКА

Дня 10-го червня 1968 р. невідомий досі злочинець убив в жорстокий спосіб на 25-му році життя нашу Найдорожчу ДОНЬКУ І СЕСТРУ

бл. п. ІРЕНУ ЮЛІЯНУ ІЖАК

Її трагічна смерть порушила до глибини серця і уми многих людей Америки і Канади. Ми одержали безчисленні вислови жалю і співчуття, а Її Душа молитви і Служби Божі. І цією прилюдною подякою ми хочемо сплатити наш довг вдячности для Всіх, що своїми співчуттями і молитвами дали нам силу приняти цей несподіваний тяжкий Хрест на наші слабі рамена і на наші зранені і зболілі серця.

Дякуємо щиро Впр. о. Василеві Головінському, Веч. о. Миронові Головінському, Веч. о. Томі Бариляковi і Веч. о. Романові Боднарові за відправлення похоронної соборної Служби Божої.

Дякуємо щиро Впр. о. Монс. Стефанові Грипюхові за прощальну проповідь, яка була цілющим бальзамом на рани наших сердець.

Дякуємо щиро слідуючим Впр. і Веч. Отцям за участь в Парастасах і похоронній Службі Божій: о. Стефанові Бачинському, о. Іванові Біланичові, о. Андрію Бончакові, о. Іванові і Володимирові Височанським, о. Іларієві Вроблевському, о. Володимирові Грабцеві, о. Теодорові Данусяревi, о. Іванові Долгому, о. Юрієві і Романові Дубицьким, о. Давидові Клуні, о. Несторові Ковалеві, о. Богданові Олесеві, о. Дмитрові Савці, о. Василеві Стебельському, о. Павлові Тайгереві, о. Василеві Трембі, о. Стефанові Шиманському і о. Николаєві Фисанникові.

Щиро дякуємо Їх Екцеленціям Впреосв. Митрополитові Амврозієві і Преосв. Владиці Ярославові за листовні співчуття і Служби Божі.

Дякуємо всім Священикам, що не могли приїхати, а прислали свої співчуття та відправили в своїх парохіях Служби Божі за упокій Її Душі.

Дякуємо священикам Стемфордської Дієцезії, що зібрані в той час на реколекціях в Стефморді, прислали підписане ними спільне співчуття.

Дякуємо щиро усій нашій ближчій і дальшій Родині, Приятелям і Знайомим в Америці і Канаді за участь в похороні, Служби Божі, співчуття та квіти.

Дякуємо сердечно Вп. Членам Екзекутиви Союзу Українців Католиків „Провидіння" за листовні вислови співчуття для нас.

Дякуємо Товаришкам нашої Ірени з Бруклину, що замість квітів зложили 70.00 долярів на наш Університет в Римі.

Щиро дякуємо Членам Братства Святого Імени і Апостольства Молитви за відмовлення вервиці в похороннім заведенню.

Дуже сердечно дякуємо всім Парохіянам церкви св. Володимира за участь в похоронних Богослуженнях, за співчуття та за моральну і матеріяльну поміч.

В наших молитвах за упокій душі нашої убитої Доні і Сестри ми не забуваємо й Тих, що в днях нашого горя показали нам стільки серця і помочі.

о. БОГДАН і МАРІЯ — батьки
АНДРІЙ — брат з родиною
ЗЕНОВІЙ — брат з родиною
ЛЮБА — сестра з мужем СТЕФАНОМ БОЙКО
ГАЛЯ — сестра з мужем ПАВЛОМ ІВАСКО
МИКОЛА — брат

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ в ШИКАҐО

вітають

Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кардинала

Кир ЙОСИФА СЛІПОГО

ГОЛОВУ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ПОМІСНОЇ ЦЕРКВИ В УКРАЇНІ І НА ЕМІҐРАЦІЇ — ІСПОВІДНИКА ВІРИ ТА БОРЦЯ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ, ІЗ ЙОГО ПРИЇЗДОМ ДО ЗСА, А ОСОБЛИВО ДО ШИКАҐО.

ВИСЛОВЛЮЄМО НАШУ СИНІВСЬКУ ЛЮБОВ І ПОШАНУ ТА ВІРИМО, ЩО НАША ЦЕРКВА ДІСТАНЕ НАЛЕЖНЕ ЇЙ ЗАВЕРШЕННЯ ПАТРІЯРХАТОМ.

ООЧСУ 2-ий ВІДДІЛ
ООЧСУ 24-ий ВІДДІЛ
ООЧСУ 31-ий ВІДДІЛ — ПАЛАТАЙН
ОСЕРЕДОК СУМА ім. М. ПАВЛУШКОВА
ОСЕРЕДОК СУМА ім. КРУТ
ОСЕРЕДОК СУМА ім. полк. І. БОГУНА
ВІДДІЛ Ю СУМА ДРОГОБИЧ в ПАЛАТАЙН
СТАНИЦЯ АП АБН
ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК ОЧСУ
Т-ВО к. ВОЯКІВ УПА
СОЮЗ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ

У 10-РІЧЧЯ СХВАЛЕННЯ КОНҐРЕСОМ ЗСА РЕЗОЛЮЦІЇ ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ

КОМІТЕТ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

під почесним Головством Дост. Джеймса Г. ТЕЙТА, мейора міста Філядельфії

— влаштовує —

в неділю, 21-го липня 1968 р., в год. 6:00 вечора

МАНІФЕСТАЦІЮ

на площі ІНДЕПЕНДЕНС МОЛ при 5-ій вул., між АРЧ і МАРКЕТ вул.

Промовлятимуть: Конґресмен Ричард Швайкер; мейор Філядельфії Джеймс Г. Тейт; член Кабінету Губернатора Пенсилвенії Терім С. Гамилтон; проф. Остин Дж. Епп — голова Філядельфійського Комітету Поневолених Націй.

Програму вестиме секретар Комітету Поневолених Націй ред. Ігнат Білинський.

УКРАЇНЦІ ФІЛЯДЕЛЬФІЇ Й ОКОЛИЦІ!

Відзначім 10-річчя цієї важливої політичної події масовою участю у МАНІФЕСТАЦІЇ та засвідчім цим нашу активну піддержку справі визволення України й усіх інших поневолених Москвою і комунізмом націй.

УСІ НА МАНІФЕСТАЦІЮ — В НЕДІЛЮ, 21-го ЛИПНЯ 1968 Р., В ГОД. 6:00 ВЕЧОРА, НА ПЛОЩІ ІНДЕПЕНДЕНС МОЛ!

Щиро вітаємо

Його Блаженство Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кардинала

ЙОСИФА СЛІПОГО

з приїздом до ЗСА

ЗАКЛИКАЄМО ВСЕ НАШЕ ЧЛЕНСТВО ВЗЯТИ МАСОВУ УЧАСТЬ У ВСІХ МАНІФЕСТАЦІЯХ - ЗУСТРІЧАХ З ПЕРВОІЄРАРХОМ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ, НЕЗЛАМНИМ ІСПОВІДНИКОМ ВІРИ ХРИСТОВОЇ І БОРЦЕМ ЗА ПРАВА ЦЕРКВИ І УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ в ЗСА

Організація Оборони Чотирьох Свобід України
Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України
Спілка Української Молоді Америки
Товариство кол. Вояків УПА ім. ген.-хор. Романа Шухевича - Тараса Чупринки
Союз Українських Політичних В'язнів
Прихильники Антибольшевицького Бльоку Народів в Америці — Українська Репрезентація
Товариство Української Студіюючої Молоді ім. М. Міхновського

Увага! Ню Йорк, Філядельфія і околиця! Увага!

ПЕРШИЙ РАЗ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ і НЮ ЙОРКУ

ВИСВІТЛЕННЯ ФІЛЬМУ в шану Його Блаженства Верховного Архиєпископа Кардинала ЙОСИФА СЛІПОГО

„ПАТРІЯРХ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ"

Перегляд історично-документального фільму із зустрічей Його Блаженства Верховного Архиєпископа Кардинала ЙОСИФА СЛІПОГО в Торонті і Вінніпеґу з українцями Канади й Америки відбудеться: СПЕЦІЯЛЬНЕ ВИСВІТЛЕННЯ В ЧЕСТЬ ЇХ БЛАЖЕНСТВА КАРДИНАЛА І ПРЕОСВЯЩЕННОГО МИТРОПОЛИТА АМВРОЗІЯ СЕНИШИНА І ВСЬОГО ДУХОВЕНСТВА ТА ВСЬОГО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. — ПОНЕДІЛОК, 22-го ЛИПНЯ 1968 р. в залі ГОРОЖАНСЬКОГО КЛЮБУ, 847 Френклін вул. ПОЧАТОК година 8-ма веч.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — ВІВТОРОК, 23-го ЛИПНЯ 1968 р. в залі УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ, 142 Друга Евеню. ПОЧАТОК год. 8-ма веч.

Продуцент фільму — маестро ВАСИЛЬ АВРАМЕНКО
Директор знімання фільму — Іван Процик, Німеччина

ПРОСИТЬСЯ ПРО МАСОВУ УЧАСТЬ. ЗАПРОШУЄМО УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО ПОБАЧИТИ ІСТОРИЧНО-ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ КОЛЬОРОВИЙ ФІЛЬМ. ПРИХОДЬТЕ МАСОВО І ПЕРЕДАЙТЕ ДРУГИМ.

КОМІТЕТ

СПОРТ

Редагує В. Сохан

ВИСЛІДИ ТЕНІСОВИХ ПЕРШОСТЕЙ СУАСТ-СХІД, ЯКІ ВІДБУЛИСЯ 13 І 14 ЛИПНЯ 1968 НА СОЮЗІВЦІ

Елімінації

Б. Кучинський — Ю. Витанович 6:4, 6:1
В. Герлинський — В. Еліїв 6:0, 6:1
А. Гончаренко — Б. Бурачинський 6:3, 6:4
Ю. Карапінка — О. Сливка 6:1, 6:2
Б. Домарадзкий — М. Магмет 6:1, 6:3
І. Сохан — А. Навроцький 6:1, 6:3
Ю. Петрикевич — М. Мельник 6:0, 6:1
Я. Рожанковський — Р. Куц 6:3, 6:1

Перша рунда

З. Снилик — Р. Рак 6:0, 6:2
В. Герлинський — Б. Кучинський 6:1, 6:3
І. Дурбак — Е. Чижович 6:1, 6:2
А. Гончаренко — Р. Ракочий ст. 7:5, 6:1
Б. Стопницький — Ю. Чапельський 6:2, 6:0
П. Шиприкевич — Р. Комарницький 6:4, 6:3
М. Шиян — Т. Боднарчук 6:3, 6:1
А. Пащук — І. Стефанишин 6:0, 6:1
О. Олинець — К. Бень 6:2, 6:1
Ю. Карапінка — Б. Домарадський 6:4, 6:1
В. Гук — Т. Добуш 6:0, 6:0
І. Сохан — Ю. Петрикевич 6:1, 6:3
З. Яцків — М. Ломага 6:1, 6:0
Р. Олинець — Я. Рожанковський 8:6, 6:3
В. Матківський — Б. Бурачинський 4:6, 6:2, 6:3
В. Матківський — М. Лепкалюк вcomponents

Друга рунда

З. Снилик — В. Герлинський 3:6, 6:4, 6:3
І. Дурбак — А. Гончаренко 6:1, 6:1
Б. Стопницький — П. Шиприкевич 6:2, 6:2
М. Шиян — А. Пащук 6:3, 6:2
О. Олинець — Ю. Карапінка 6:0, 6:4
В. Гук — І. Сохан 6:0, 6:4
З. Яцків — Р. Олинець 6:1, 6:1
З. Матківський — В. Матківський 6:3, 6:2

Івертьфінали

І. Дурбак — З. Снилик 6:3, 6:4
М. Шиян — Б. Стопницький 6:2, 6:1
О. Олинець — В. Гук 6:1, 6:1
З. Яцків — З. Матківський 7:5, 10:8

Півфінали

М. Шиян — І. Дурбак 6:4, 6:2
З. Яцків — О. Олинець 6:2, 6:2

Фінал

ЗЕНОН ЯЦКІВ — МИХАЙЛО ШИЯН 6:4, 6:3

В тому ж часі відбулися теж на Союзівці змагання юнаків, які розіграли між собою зустрічі системою кожний з кожним:

Р. Ракочий — А. Ленець 6:0, 6:2
Р. Ракочий — А. Бурачинський 6:2, 6:2
А. Ленець — А. Бурачинський 6:4, 6:4

Кермували змаганнями: інж. Богдан Рак — провідник і гол. суддя, інж. Роман Ракочий — заступник провідника, інж. Мирослав Ломага — господар і Лідія Фірчук — скарбник.

На закінчення цих тенісових першостей відбулося святочне вручення чаші першуності СУАСТ-Схід Зенонові Яцкову. Цю чашу одержав З. Яцків від Романа Слободяна, фундатора чаші, довголітнього громадського і союзового діяча, колишнього гол. касира а тепер почесного члена Головного Уряду Українського Народного Союзу. На церемонії закінчення змагань та вручення чаші переможцеві були приявні вичислені керівники змагань та репрезентанти Карпатського Лещетарського Клюбу (господаря змагань) та його містоголова Христина Восвідка.

Б. Р.

ВІСТІ З УСК-У

В минулому сезоні 1967/68 п'ять футбольних команд УСК-у брали участь в першостях різних ліг Німецько-Американського Футбольного Союзу. Всі вони закінчили сезон з певними успіхами, бо зайняли місця від першого до п'ятого.

Перша команда закінчила 18 гор і зайняла п'яте місце в табелі „Великої Десятки" з 18 точками, здобувши 6 перемогам, 6 нерішеним і 6 поразкам. Менаджером цієї дружини був Кирило Ящук, відомий усім під іменем „Джері", а тренінги переводив Г. Бредлі.

Дружина учнів УСК-у здобула четверте місце, а дружина новаків третє. Ними опікувалися і виконували обов'язки менаджерів С. Лютак і М. Коваленко, а тренував ці молоді дружини футболістів бувший славний змагун Євген Голюка. Успіх цих юних футболістів є у великій мірі заслугою Є. Голюки. Спеціально присємно було приглядатися змаганням цих наймолодших футболістів УСК-у, а найгарнішою їх грою був передзмаг на Енкі Стадіоні.

Юнаки УСК-у закінчили сезон на другому місці. Кермував ними С. Качмарський, а вкінці сезону О. Ховайло.

Дружина „Б" УСК-у, тобто резерва, яка складалася майже в цілості з українських змагунів, здобула в лізі резерв перше місце. Чимала заслуга в цьому успіху їх менаджера Михайла Катинського.

Управа УСК-у почала вже підготовку до чергового сезону, в якому знову вирушить всіх п'ять команд на зелену мураву, в тому й знана всім симпатикам резерва Б. так звані „Шлягери". Тренер Василь Босий складає вже листу змагунів першої дружини, до якої має ввійти більшість українських футболістів. В дану пору ця листа включає таких змагунів: Шмотолоха, Кравець, Копчак, Коваленко, Чорний, Соловейко, Ровчак, Вовк, Мицак, Масний, а теж змагунів резерви. Управа сподівається що нових набутків українських змагунів до першої дружини. **В. П.**

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — ГОБОКЕН ФК 3:2

Минулої п'ятниці, 12 липня, на площі Фарчерс Грову в Юньон Нью Джерзі, розпочався цьогорічний літній футбольний турнір Райнгольда. В програмі першого вечора були визначені дві гри: по одній із 2-ох груп, на які поділено 8 дружин. В першій зустрічі СК Елизабет переміг високо Скатс-Ам. 6:2. В других змаганнях „Ч. Січ" перемогла німецький клюб із Гобокен — 3:2. Ведення 1:0, здобули німці в початковій фазі гри. „Ч. Січ" вирівняла 1:1, що його здобув Олівера з наріжного викопу Бутенка, в 16-ій хв. В другій половині Л. Вільчак здобув ведення 2:1, після якого Олівера, як пізніше показалося, стрілив рішального гола по перемогу голя 3:1. При такому висліді перед закінченням цих завзятих змагань, Гобокен здобув другого голя.

В складі „Ч. Січі" дебютувало кілька нових футболістів, а з ними і новий менаджер. Особливо вдало випав дебют саме нового менаджера 1-ої дружини, Любомира Рудзінського, який після кількалітнього відпочинку став знову активним членом Управи. Його співробітниками при 1-ій дружині будуть Л. Гребінка і Є. Чижович.

Склад „Ч. Січі": Донченко, Касіяненко, Саварин, Каздоба, В. Німерчинський, Михайчук, Майкут, Олівера, Вутенко, Еспаноса, Мицак, Фармiга, Залеський. Бракувало перешкодженних: Воробця, Снилика, Чижовича і Махника.

Чергові змагання „Ч. Січі" визначені на п'ятницю вечором, 26 липня, з чемпіоном стейту і Шейфер Ліги, „Санта Крос" з Петерсону.

„Чорноморська Січ" виступатиме на спортовому майдані мадярів у Вудбрідж.

Минулого тижня в середу Управа УСТ „Ч. Січ" і „Гангеріян -Ам. Комюніті Сентер" в м. Вудбрідж, заключили договір, згідно з яким футбольні дружини „Ч. Січі" будуть користуватися футбольною площею мадярів. Згадана площа знаходиться в центрі українського поселення між містами: Нюарк-Елизабет, Ню Браневік-Перт Амбой і околиці. Доїзд із Нюарку-Ірвінгтону, як в минулому на Айронбавнд, забирає ок. 30 хв., Парквеєм або шляхом ч. 1-9.

Похоронено члена Управи УСТ „Чорноморська Січ" бл. п. Прокопа Гоя

Минулої суботи, 13 липня, відбувся похорон видатного спортового працівника „Ч. Січі" бл. п. П. Гоя, який ненадійно помер внаслідок нещасливого випадку, 10 липня ц. р. Покійний, палкий патріот і великий ентузіяст спортового виховання української молоді, невтомно працював в останніх 10-ти роках в рядах УСТ „Ч. Січі". За свої великі заслуги для Т-ва був відзначений в 10-річчя існування УСТ „Ч. Січі" почесною грамотою. Похоронні відправи, що їх відслужив о. д-р Библів, почалися в п'ятницю, в Суботу о год. 9-ій рано тіло покійного перевезено із похоронного заведення Литвина до Української Кат. Церкви на Сендфорд Евеню, а опісля на цвинтар Евергрін в Елизабет. Крім родини Покійного, земляків і знайомих, в усіх похоронних відправах взяли численну участь Управа, членство і спортовці „Ч. Січі". Над домовиною Покійного від „Ч. Січі" промовляли: в п'ятницю після панахиди — проф. Б. Стефанович, в суботу над свіжою могилою д-р О. Утриско, та на поминках в УНДомі дир. В. Воробець.

В п'ятницю вечором перед змаганням „Ч. Січ"-Гобокен, змагуни обидвох дружин і приявні на площі 400 глядачів вшанували пам'ять Покійного одхвилинною мовчанкою.

О. Твардовський

ТАРЗАН, ч. 6032. Тарзан вчить говорити хлопця!

YOU, ITO! I, TARZAN!
NO! NO, BOY! I... LOOK BOY, I!
I AM A MAN! YOU ARE A BOY!
I, I, ITO! NOW YOU DO IT! SAY I, ITO!
I ... ITO!
TARZAN'S HARDEST JOB, IN TEACHING THE EAGER BOY, ITO, TO TALK, IS TO MAKE HIM UNDERSTAND THE DIFFERENCE BETWEEN I, ME, MINE AND YOU, YOURS. OTHER WORDS, THE BOY LEARNS QUICKLY.
NO! NO, BOY! I... LOOK, BOY, I!
I AM A MAN! YOU ARE A BOY!

— Ви — Іто! — Я — Тарзан! Найважчою працею для Тарзана в навчанні жадібного хлопця Іто було навчити його розуміти різницю між „я, мене, моє" і „ви, ваше". Інші слова хлопець швидко вивчив.
— Ні! Ні, хлопче! Я — я. — Дивися, хлопче — Я!
— Я є людина! Ви є хлопець! — Я є людина! — Ви є хлопець! — Я, я Іто! —
Тепер робіть це ви! Кажіть — я — Іто! — Я... — Іто!